DENISE EGERTON

O femeie cutezătoare

Traducerea şi adaptarea în limba română de

TEODOR-EUGEN ATANASIU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Gregory Lovat îşi sprijini corpul lung si zvelt de colţul biroului din lemn de nuc şi o privi pe secretara lui.

- Priveşti situaţia dintr-un unghi greşit, Dell, spuse el cu severitate. Unde ţi-e simţul umorului? Probabil că obţinuse acest post râvnit, cu doi ani în urmă, datorită simţului umorului, trădat de mimica rapidă a gurii ei şi licărul cald, secret, al ochilor ei albaştri.

în spatele înfăţişării banale a lui Lovat se afla un creier de excepţie şi un spirit strălucitor, devastator; respinsese multe candidate mult mai experimentate pentru această fată zveltă, cu o inteligenţă vie, care-i dansa în ochi.

în momentul de faţă acei ochi erau destul de timizi, ca şi râsul ei.

- Să ştii că nu este amuzant să ai o rudă condamnată pentru bancrută frauduloasă şi să-i vezi numele în toate ziarele. Nu este o glumă de care să râzi cu uşurinţă.

Lovat îşi aprinse o nouă ţigară de la cea veche.

- Harding este un nume comun. Aş putea

spune că esteeticheta onorabilă a multor cetăţeni merituoşi care nu se îngrijorează deloc. Fireşte, nu e nici o bucurie să ai un unchi condamnat, client al unuia din hotelurile Maiestăţii Sale, dar este unchiul tău. Nu reprezintă însă cine ştie ce în viaţa ta, nu?

- Totdeauna am avut o aversiune faţă de el, zise Dell cu candoare. M-a atras pentru că nu era altcineva care să fie în stare s-o facă şi s-a gândit că s-ar putea să merite. Ştia că voi căpăta nişte bani de la mama când voi împlini optsprezece ani. Ştiam şi eu şi abia aşteptam ziua aceea; am luat banii şi am întins-o. Din fericire, nu era implicat direct în chestiunea asta, dar a crezut că poate să pună gheara pe ei. Era nebun!

- Aşa cred şi eu, zise Greg cu înţelegere.

- N-a fost cine ştie ce. Suficient însă pentru a-mi plăti pregătirea de secretară şi să mă întreţin până am găsit un loc de muncă. Nu mi-a plăcut niciodată şi am fost bucuroasă să scap de el, dar n-am crezut că era într-adevăr un escroc.

- De când nu l-ai mai văzut?

Dell ridică privirea de pe paginile frumos dactilografiate spre faţa lui Greg Lovat.

- L-am văzut cu o zi înainte de a fi arestat. înainte de asta nu-l mai văzusem de optsprezece

luni, dar mi-a telefonat aici, erai plecat atunci, şi mi-a cerut să-l văd. M-a dus la o ceainărie şi mi-a cerut să-i împrumut nişte bani, cât am. I-am spus că nu am nimic - nu era tocmai adevărat - dar am spus-o într-un scop anume. Se înroşi. Era atât de furios că n-a putut obţine nimic, încât m-a lăsat baltă şi a plecat, rămânând eu să plătesc ceaiul.

- Drăguţul de el, bătrânul gentleman! Cum n-a reuşit să-şi atingă obiectivul şi cum nu eşti prea afectată, n-ai de ce să te îngrijorezi. Dacă trebuie să stea la răcoare un an sau doi, asta îi va reduce burdihanul şi tensiunea arterială şi-i va face tot binele posibil. Acum, dacă mă gândesc mai bine, nu-i prea hrănesc cine ştie ce la închisoare, sau e altfel?

- E totul foarte bine, zise Dell, ignorându-i ultimul comentariu, dar am un motiv anume pentru care nu vreau să fiu implicată pentru moment. Ştii, se uită direct la el, am de gând să-mi dau demisia.

El se ridică de la birou, înspăimântat.

- Să-ţi dai demisia? Ia te uită! Nu poţi face aşa ceva. Vreau să spun... ce e asta? Rebeliune împotriva muncii laborioase? Ia să ne uităm la tine. Ocoli biroul şi, cu degetele pătate de

nicotină, îi ridică faţa către lumină. Ştiu, zise el funebru, în timp ce lui Dell îi venea sângele în obraji, e o chestiune amoroasă.

Ea îl privi cu îndrăzneală. Dădu încet, afirmativ, din cap.

- Terry Randall! rosti el. M-am gândit la aşa ceva... ştiam că-ţi telefonează tot timpul, că ţi-a trimis flori şi mai ştiu eu ce, dar nu eram sigur că... făcu o pauză. Este fiul lui Sir Hector Kendall, directorul de bancă? Ea dădu din nou din cap. Şi urmează rochia de satin alb şi alte lucruri de cununie?

- Ei da... culoarea îi îmbujoră obrajii într-un roz plăcut. Deşi nu este oficial, încă nu m-am întâlnit cu ai lui. Dar Terry mă va duce la un concurs de motociclete săptămâna viitoare în Scoţia, când îşi începe concediul, pentru a putea fi prezentată... oficial.

- Şi acum te întrebi cum vor reacţiona la veştile despre unchiul tău? întrebă el cu o blândeţe neobişnuită. Nu-ţi fie teamă, Dell! Terry se căsătoreşte cu tine, nu cu unchiul tău, te vor îndrăgi pentru ceea ce eşti. In plus, dacă tânărul este serios, va considera că eşti singura persoană care contează. Presupun că îl întâlneşti în după-amiaza asta?

- Da. Pentru prima oară... de când s-a întâmplat. A fost plecat.
- Bun! aprobă Lovat. O să vezi ce puţin contează pentru el. Sună! Vezi cine e!

Mâna căzu de umărul ei şi ea se întoarse spre telefon şi răspunse.

- Vrei s-o vezi pe Netta Dupres? îi transmise ea mesajul lui Lovat, care se prinse cu mâinile de cap, într-un gest de panică.
- Netta? Dumnezeu să ne ajute. Trebuia să iau masa cu ea la prânz şi am uitat cu desăvârşire. Sună la Luxor şi reţine masa mea obişnuită şi comandă nişte flori, orhidee sau gardenii, rămâne să decizi tu. O poţi trimite la mine.

Dell transmise mesajul că domnul Lovat o va vedea pe miss Dupres.

- Mă bate la cap să-i scriu o piesă, spuse el.
- Şi o vei face?
- Ei bine, s-ar putea. Unii cred că e terminată, dar cred că mai e ceva de ea, dacă i se dă rolul potrivit. Am ceva şi s-ar putea s-o scriu pentru ea.

Uşa se deschise larg. O voce discretă murmură:

- Miss Dupres, domnule Lovat şi Netta Dupres păşi înăuntru.

Arăta mai mult ca oricând ca o femeie-tigru, se gândi instantaneu Dell.

Era o notă de răutate în ochii ei căprui, în linia strânsă a buzelor. Genul pe care toate celelalte femei o priveau cu neîncredere din prima clipă.

Nu că mă priveşte câtuşi de puţin, se gândi Dell, nu e cazul pentru că nu concurez în acelaşi domeniu. Nu şi-l putea închipui de Terry îndrăgostindu-se de o astfel de persoană. Simpla idee era amuzantă! Dar dacă tot ce se vorbea era adevărat, foarte mulţi bărbaţi se îndrăgosteau de ea. Erau în mod neîndoios iubiţi. Exista oare unul anume? Posibil, dar cine ştia şi cui îi păsa? Cât despre Gregory Lovat, se gândi Dell amuzată, era imun la asemenea vrăjitoare.

Netta se duse direct la Greg şi, spre amuzamentul lui Dell, îl sărută.

- Gregory, dragule! susură ea. Apoi, cu graţie, remarcă prezenţa Dellei. Ce faceţi domnişoară Harding? Nu eşti dumneata, adică, vreau să spun, nepoata lui Eustace Harding despre care se vorbeşte acum? Ştiu că ziarele au spus că o nepoată a lui lucrează pentru Greg, dar nu pare posibil.

- Ba e foarte posibil, zise Dell cu răceală. Este unchiul meu.

- Biata de tine, copilă! Ştii ceva despre ce a făcut?

Curiozitatea, autentic răutăcioasă, licări în ochii ei

căprui. Dell deschise gura să răspundă, dar Gregory i-o luă înainte.

- Nu, Netta, murmură el cu blândeţe. Dell se ocupă numai de treaba pe care o are la mine. Nu are nici un amestec în treburile unchiului ei. încearcă scaunul acesta...

Dell se strecură din birou cu fruntea sus şi cu buzele strânse. Ochii ei albaştri aruncau fulgere. Femeia asta... cum îndrăznea! Dar... asta nu însemna că...

Greg putea foarte bine să spună că Harding era un nume comun, dar reporterul care făcuse cercetări descoperise şi-i menţionase numele că lucra la Greg şi, cum acesta era o celebritate, o deposedase de această mică protecţie.

Dacă Netta Dupres ştia, atunci ştia toată lumea. Oricât de inocentă ar fi, va deveni ţinta împroşcărilor cu noroi. Şi, după cum ştia şi Greg, noroiul lasă urme. Va trece mult timp până când oamenii vor uita că era nepoata lui Eustace Harding.

Dacă se mărita cu Terry acum.. dacă logodna va fi anunţată... nu va mai fi pur şi simplu Dell Harding, secretara lui Gregory Lovat. Va fi Dell Harding, al cărui unchi era acum un număr la închisoarea Coldstone.

Iubindu-l pe Terry, cum va putea să-l înşele în această privinţă?

După vreo două ore, încercase să-i spună ce simţea.

- Vezi, oamenii vor vorbi... îi spuse ea. Şi apoi se oprise, cu respiraţia întretăiată. Va fi mai greu decât îşi închipuise să dea glas celor ce se gândise că trebuie să-i spună.

Oprise maşina în vârful lui Hind Road şi minunatele dealuri Surrey se ridicau în jurul lor, gălbui, verzi şi mov în soarele de iunie. Aşa trebuie să fie în Scoţia, se gândi Dell, numai că totul trebuia să fie mult mai mare.

Dar trebuia să-şi scoată Scoţia din minte.

îndată ce se întâlniseră, înţelesese că Terry aflase despre unchiul ei, Eustace Harding din ziare. Modul în care se uitase la ea şi-i luase braţul îi spuse asta, deşi nici unul nu rostise nici un cuvânt despre întreaga situaţie.

De obicei, îi oferea prânzul în oraş, în zilele ei cu program redus, de jumătate de zi, înainte de a se angaja în plimbarea de după-amiază, dar azi îi propuse un picnic.

- E prea frumos ca să ne irosim vremea undeva înăuntru. Luăm ceva de la Fortnum şi mâncăm în maşină.

Păruse o idee minunată. Se simţea stânjenită să apară în locuri publice, deoarece credea că oamenii se uitau la ea, o recunoşteau şi

şuşoteau. în plus, se gândea ea, va fi mai uşor să spună ce avea de spus când vor fi cu totul singuri, împreună. Se uita acum la Terry, stând la volan, în timp ce soarele îi lumina figura delicată şi dorea ca el s-o ajute. Nu ştia ce să-i spună.

El nu se uita la ea. Plescăi din limbă, fluieră printre dinţi şi zise:

- Da. Acesta e adevărul, oamenii vor vorbi. E destul de greu pentru tine, dar aşa se întâmplă.

Dell îi aruncă o privire rapidă, surprinsă. Intr-un anume fel, glasul şi privirea lui - care era fixată prin parbrizul maşinii spre cerul albastru - erau cele ale unui străin.

- N-ar fi putut surveni într-un moment mai rău. Mi-a făcut o impresie dezagreabilă când am citit şi m-am gândit. In actualele circumstanţe, ar fi bine să amânăm lucrurile, un timp.

- Să le amânăm?

- Excursia pe care voiam s-o facem săptămâna viitoare, de exemplu, vreau să spun...

Dell spuse:

- Nu pot să-mi amân vacanţa, ştii? Trebuie s-o iau când îi convine şi şefului meu şi el pleacă la New York săptămâna viitoare.

Se opri brusc. Ce avea de-a face vacanţa ei cu asta? Nu planificase să-i spună lui Terry că,

orice s-ar întâmpla, nu dorea ca un scandal care-o privea pe ea să-l atingă şi pe el? Ceea ce, deşi nu se gândise mai devreme la asta, excludea automat excursia din Scoţia, pe care o aveau în vedere.

Mâinile şi le ţinea strâns una în alta pe costumul bleumarin din pânză şi deveni brusc foarte palidă.

Acum era ea cea care se uita în altă parte, în timp ce fiecare cuvânt pe care el îl rostea părea ca o lovitură de pumnal în inima ei:

- Ascultă Dell, cât de grijuliu vorbea, se gândi ea, va fi în regulă când toate astea vor trece. în câteva luni, toată lumea va uita de numele lui Eustace Harding. Dar mi-e teamă că, pentru moment, va trebui să nu facem publică logodna noastră.

Era curios, cât de uşurată se simţi. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Terry pentru că o ajuta să iasă din impas, scutind-o pe ea să spună toate astea. în schimb, simţi ca şi cum cineva i-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece ca gheaţa, foarte încet.

Ieşi din maşină. Traversă drumul şi se duse în tufele de pe marginea şoselei. Rămase acolo, uitându-se în vale. Apoi auzi uşa maşinii închizându-se şi paşii lui Terry pe urmele ei.

- îţi dai seama că aşa e cel mai bine, Dell? întrebă e cu nerăbdare în glas.

Lângă ea se afla un mesteacăn tânăr. Se uită la trunchiul lui alb şi se gândi la visul ei despre munţii înalţi din Scoţia. Apoi privi în jur la Terry şi ceva din ochii ei fermi îl făcu să-şi piardă controlul.

- Vrei să spui, întrebă ea, că nu vrei să-ţi cunosc familia săptămâna viitoare?

Gura lui se strânse. Apoi spuse sec:

- Da. Vezi, îţi pot spune că n-am menţionat numele tău guvernatorului. Am spus numai că voi veni cu cineva pe care vreau ca ei s-o cunoască. Aşa că nu-i nimic de explicat. Pot spune că nu poţi să vii... făcu o pauză în explicaţia lui fluentă pentru a termina pe o notă de om jignit. Ce am spus de este atât de amuzant?

Pentru că Dell râdea, şi nu putea, oricât s-ar fi întrebat de ce, să-şi dea seama ce era de râs în situaţia asta nenorocită.

După o clipă, redeveni serioasă şi se uită la el.

- Nimic, Terry. Gura i se strâmbă puţin. Gregory Lovat m-a acuzat în dimineaţa asta că mi-am pierdut simţul umorului. Sunt bucuroasă că funcţionează încă, asta-i tot.

El o privi cu o undă de resentiment în ochii destul de întunecaţi.

- Sunt momente când nu pot să te înţeleg, se plânse el. N-aş fi crezut că este o glumă faptul că unchiul tău...

Se întrerupse, pentru că ea îl privea cu ironie.

- Unde am mai auzit cuvintele astea? se întrebă ea cu glas tare. O, ştiu! Le-am folosit chiar eu în dimineaţa aceasta. M-ai înţeles greşit, Terry. Nu râdeam de unchiul Eustace, râdeam de mine. Pentru că m-am întrebat toată ziua cum să te fac să înţelegi că

numele tău nu trebuie pătat cu noroiul pe care l-a împroşcat unchiul meu asupra mea. Şi nu trebuie să-mi fac griji. Ai făcut totul atât de simplu şi de uşor pentru mine.

El o privi din nou cu atenţie.

- Ei bine, atunci de ce te uiţi aşa la mine?

- Mă întrebam, spuse Dell încet, dacă te-am cunoscut cu adevărat, Terry, şi nu cred că te-am cunoscut cum trebuie. Şi, terminâd cu o hotărâre bruscă, nu te voi mai putea cunoaşte pentru că îţi spun adio.

într-adevăr, se întrebă dacă îl cunoscuse vreodată cum trebuie pe Terry. Dacă cel puţin îl văzuse cum era. Se uită la el, observând pentru

prima oară, gura posacă, uşoara îngroşare a gâtului, care, în timp - şi nu peste multă vreme - va însemna grăsime... privirea stupidă a ochilor lui...

- Despre ce vorbeşti?

Se trezi dorindu-şi ca el să-i fi dat un inel. Dacă ar fi putut să-l scoată şi să i-l dea, ar fi înţeles gestul dramatic mai uşor. Aşa însă, trebuia să-i explice.

- Dacă nu anunţăm logodna, nu ne mai logodim deloc. Asta-i tot.

- Dar eşti logodită cu mine! protestă el, roşu la faţă. Tot ce am vrut să spun a fost că nu e momentul cel mai potrivit să anunţăm evenimentul părinţilor mei.

- Da, ştiu ce ai spus.

- Şi nu consideri că este rezonabil? Nu mă pot gândi numai la mine, trebuie să ţin seama şi de punctul lor de vedere. Poziţia tatălui meu de director al unei bănci, şi nu oricare, este importantă.

- Iar poziţia unchiului meu este un număr într-o închisoare, zise Dell serioasă. Aceste două poziţii nu se potrivesc prea bine, nu? Şi desigur, e important pentru tine să iei în considerare poziţia tatălui tău şi punctul lui de vedere - cu

mult mai importante - decât orice consideraţie faţă de mine. De aceea, cred că nu pot exista jumătăţi de măsură. Dacă nu sunt acceptabilă acum ca logodnică a ta, nu voi fi mai acceptabilă peste şase luni. Unchiul Eustace va fi tot în închisoare. Voi fi tot nepoata unui escroc. Nu e mai bine să spunem lucrurilor pe nume şi să terminăm?

Terry făcu un pas înapoi. Părea scandalizat, dar chiar şi aşa, se gândi Dell, o oarecare notă de uşurare era evidentă.

- Dacă aşa simţi...

- Da, aşa simt, spuse Dell. Râse scurt. Am avut noroc, că totul s-a întâmplat înainte de a mă prezenta drept logodnica ta, nu-i aşa? Şi ce noroc că nu le-ai menţionat numele meu părinţilor tăi. Acum nu mai trebuie să dai nici o explicaţie. Va fi foarte simplu să

spui că fata nu poate să vină. Se uită la el, cu sprâncenele ridicate puţin batjocoritor. Era în aşteptare. înghiţi cu greu şi ezită un moment mai lung. Apoi, cum el nu spunea nimic, îi zise:

- Rămas bun, Terry!

Se întoarse pentru a se îndepărta, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase. El o lăsă să facă un pas, doi, apoi o strigă:

- Ei! Unde te duci?

- înapoi în oraş, bineînţeles. Trebuie să fie un autobuz pe undeva.

- Dell nu fi proastă! Făcu doi paşi după ea. Urcă în maşină, te duc înapoi.

Ea se opri şi se uită peste umăr la el, scuturând din cap.

- O, nu, zise ea. Asta ar fi într-adevăr o stupiditate, nu-i aşa?

Continuă să meargă, fără să-i mai acorde vreo atenţie, paşii devenind inconştient mai rapizi. Inima îi bătea cu putere şi nu mai era conştientă de frumuseţea care o înconjura. Dar nu se mai uită înapoi şi el nu trecu pe lângă ea.

Fără îndoială, se dusese în direcţia opusă, se gândi ea după aceea.

Cât de recunoscător trebuie să-i fi fost pentru decizia ce o luase!

Un autobuz Greenline o pescui în cele din urmă de pe şosea şi o duse în Haslemere. Din Haslemere luă un tren pentru Waterloo. Se aşeză într-un colţ, o persoană zveltă, elegantă, în costumul ei de pânză bleumarin. Ochii îi erau puţin cam strălucitori, dar uscaţi.

- Ei bine, asta era.

Nici Greg, nu fusese prea abil în toată

tărăşenia asta, nu mai mult decât fusese şi ea. Se gândise că va trebui să-i argumenteze punctul ei de vedere lui Terry, să-l înţeleagă. Greg considerase că pe Terry nu-l va influenţa cu nimic situaţia, sau pe părinţii lui.

- Nu-ţi face griji, Dell, te vor iubi pentru ceea ce eşti, îi spusese el.

Greg, care ştia atât de multe despre natura umană

- sau aşa credea el! Gura i se strânse într-un rictus când îşi aminti ce mai spusese Greg:

- Dacă e ceva de tânărul tău, va face tot posibilul să demonstreze că tu eşti singura persoană care contează! Sau cam aşa ceva, nu-şi mai aducea exact aminte. Greg precizase însă: dacă!

Era o prostie să simtă astfel, pentru că Terry fusese atât de... înţelept. Trebuise să se gândească la familia lui, după cum spusese. Şi dacă ea agrease sugestia lui, să nu anunţe încă logodna până se vor linişti apele, fără îndoială că lucrurile şi-ar fi urmat foarte bine

cursul şi Sir Hector şi-ar fi dat în cele din urmă binecuvântarea. Şi s-ar fi dus în după-amiaza aceea cu el, nu-i aşa, având în vedere s-o rupă oricum cu el

- de dragul lui.

Necazul era însă că, ştia acum, ea nu crezuse că o va lăsa s-o facă.

Acum, în adâncul sufletului, ştia că-şi imaginase cu totul altă scenă a ceea ce avea să se întâmple. O scenă în care Terry ar fi înlăturat toate argumentele ei, ar fi refuzat categoric să se despartă de ea, i-ar fi spus să nu vorbească prostii. Ar fi luat-o în braţe şi ar fi ţinut-o strâns şi încurajator şi i-ar fi îndepărat prin sărutări toate protestele. Şi apoi ar fi luat-o şi s-ar fi căsătorit în secret şi ar fi plecat într-o lună de miere frumoasă, despre care numai ei să ştie.

în schimb, o dezamăgise. Nu aşteptase ca ea să-i spună ceva despre ruperea logodnei, ci îi sugerase el să amâne totul.

Curios, cât poţi greşi în privinţa unui om, se gândi Dell, în timp ce trenul încetinea, ajungând la punctul terminus al cursei. Curios şi amuzant, în acelaşi timp, până când un eveniment te poate lămuri cum este în realitate un om când e pus la încercare.

Ştia deja că numai mândria ei fusese rănită. Dar mândria rănită, doare.

Staţia Waterloo era aglomerată şi

zgomotoasă şi oamenii păreau că se îmbrâncesc mai mult decât de obicei. Sau poate, se gândi Dell, era prea sensibilă. Un hamal cu un cărucior îi spuse că stătea în drum, pe un ton de nerăbdare bruscă. Se întoarse şi dădu nas în nas cu Brenda Everard.

- Dell!

- Brenda!

Exclamaţiile lor fură simultane. Se părea că Brenda era însoţită de hamalul cu căruciorul.

- Am crezut că recunosc acest spate, ciripi Brenda. Era o fiinţă scundă, ca o păsărică, grăsulie şi frumoasă, dar cu o privire foarte vicleană. Ce minunat că ne-am întâlnit în mulţime! Unde te duci, vii sau te întorci?

Dell ştia că este destul de palidă, că zâmbetul ei era puţin forţat. Văzu curiozitatea aprinzându-se în ochii Brendei.

- Vin. Am fost puţin în provincie.

- Şi eu mă întorc de la mama. Sora mea mai mică are apendicită, dar e bine acum, mulţumesc lui Dumnezeu. Eşti cu cineva? Atunci, vino cu mine să stăm şi noi puţin la taifas, ca în vremurile bune! Bill nu mă aştepată, joacă crichet. Aşa că putem discuta după placul inimii. Hamal, poţi găsi un taxi, te rog?

In mod imperios, o luă pe Dell cu ea spre ieşirea staţiei şi Dell era destul de încântată de această întâlnire. Va fi ceva care o va face să nu se mai gândească la Terry, iar Brenda îi plăcuse întotdeauna.

Fuseseră împreună la şcoala de secretare, dar pregătirea Brendei fusese inutilă. Cam în momentul în care Dell a găsit un loc de muncă, Brenda se căsătorea cu un tip, Bill Everard, un om de afaceri tânăr şi prosper, foarte drăguţ. Dell fusese la cununie şi ţinuseră tot timpul legătura.

îndată ce se urcară în taxi, Brenda o întrebă cu ochi strălucitori:

-Acum, draga mea, spune-mi, ţi-ai luat vacanţă?

Dell clătină din cap.

- Nu. O încep săptămâna vitoare.

- Mi s-a părut că eşti cam palidă. Acel Lovat te solicită prea mult. Unde te duci?

- Nu... prea ştiu. Dell îşi trase răsuflarea. Nici măcar nu se gândise la alte planuri de vacanţă. Lucrurile s-au schimbat, aşa că nu m-am hotărât încă. Trebuia să merg în Scoţia, într-o excursie cu maşina, dar a căzut. Nu m-am hotărât încă la altceva.

- Scoţia! zise Brenda dezaprobator. Acolo

plouă într-una, nu? Ai nevoie de soare. Ascultă, am o idee.

Bill şi cu mine mergem pe Riviera săptămâna viitoare, cum facem întotdeauna; de ce n-ai merge şi tu? Ne ducem într-un loc foarte frumos, pe care l-am descoperit anul trecut.

- Sună minunat, zise Dell, încântată, dar nu pot. Uiţi că eu nu am venitul lui Bill, am un salariu bun, dar nu mă pot ridica la nivelul vostru de vacanţă.

- Nu te gândi la asta, spuse Brenda. Vino ca invitata noastră. Lui Bill îi va face mare plăcere să mergi şi tu...

- N-aş putea, obiectă Dell cu fermitate. Apoi se redresă şi continuă cu o licărire în privire: dar poate că mi-aş putea permite, la urma urmei. Mi-am pus ceva bani deoparte pentru zile negre şi - ei bine, aş fi dornică să folosesc o umbrelă - tocmai sunt în dispoziţia asta.

Brenda aşteptă, curioasă. Ceva, cineva îi stricase viaţa Dellei, se gândi ea. Din cauza asta avea privirea aceea extenuată când se întâlniseră în gara Waterloo.

- Voi veni, dacă îmi promiţi că voi plăti partea mea.

- Desigur, draga mea. Dacă aşa vrei, nu-i nici o problemă, zise Brenda cu căldură. Va fi minunat să te avem cu noi. Se aplecă şi bătu în geam. Şofer, m-am

răzgândit, mergi la Hotel Park. E cazul să sărbătorim, adăugă ea, întorcându-se spre Dell. Vom bea un cocteil împreună şi-ţi voi spune totul despre St. Simon, un loc unde te simţi ca-n rai...

Părea într-adevăr îmbietor, se gândi Dell, în timp ce glasul vesel al Brendei turuia despre locul unde fusese. Probabil că soarta făcuse ca ele două să se întâlnească în această după-amiază! Era tocmai ce avea nevoie Dell. Acum că nu mai trebuia să se preocupe de un trusou, îşi putea permite şi îşi va permite să-şi cumpere hainele potrivite pentru a fi la nivelul mediului căruia îi aparţineau Bill şi Brenda.

Era tot ce avea nevoie. Simplul gând îi făcea să-i revină demnitatea pe care o lipsise acceptarea fără împotrivire de către Terry a deciziei ei. Aceasta, se gândi ea, o va ajuta să-l pună pe Terry la locul care i se cuvenea.

O ajută foarte mult să se ocupe de cumpărături pentru vacanţa aceasta de pe Riviera. Economisise foarte mult pentru trusou,

pentru „sertarul de jos“ cum se spunea, ţinând seama de poziţia lui Terry şi a părinţilor lui. Fusese atât de hotărâtă să aibă lucrurile ei când intra în familia lui. Hotărâtă ca fotografiile de nuntă din revistele mondene să arate o mireasă strălucitoare şi frumos îmbrăcată.

Nu mai avea nevoie de satin alb, dar câte lucruri frumoase putea să cumpere cu banii aceia.

Cu fiecare rochie frumoasă, cu fiecare accesoriu pe care şi-l adăuga colecţiei, începu să-i revină buna dispoziţie. Nestăvilită, se aruncă într-o orgie a cheltuielilor.

Nu va mai permite nici unui bărbat să-i strice viaţa. Unchiului Eustace, lui Terry sau oricui altcuiva. Terry se putea duce în Scoţia cu părinţii lui plicticoşi - ea va merge pe Riviera cu Brenda şi Bill şi le va acorda toată încredera ei! Nu va conta dacă va rămâne lefteră când se va întoarce, serviciul cu Greg o va aştepta şi va avea unde să-şi folosească toate hainele frumoase pe care şi le cumpăra. Rochiile de plajă şi sandalele vor putea fi păstrate pentru următoarea vacanţă. Dar rochiile de seară şi rochiile de zi...

îşi trase sufletul. Chiar dacă Terry ieşise din viaţa ei, erau suficienţi bărbaţi care vor fi încântaţi s-o scoată în lume. Şi acum nu mai trebuia să le refuze invitaţiile.

Când ziua cea magică veni în cele din urmă şi se întâlni cu Brenda şi Bill la aeroport, era încrezătoare că garderoba ei făcea furori şi putea să concureze chiar cu cea a Brendei. O cuprinse emoţia când ieşiră pe pistă împreună şi o luă de braţ pe Brenda, sprijinindu-i-l cu afecţiune.

Ce noroc neînchipuit avusese să dea de ea în gara Waterloo în ziua aceea când era atât de deziluzionată, atât de amărâtă!

Se gândea încă la asta în momentul când ajunseră la hotelul lor din St. Simon. Clădirea albă, foarte primitoare, înconjurată de munţi în depărtare, personalul zâmbitor, atenţia cu care-l însoţeau pe domnul Everard şi pe cei care-l însoţeau, marea albastră şi soarele... toate promiteau cea mai minunată vacanţă pe care o petrecuse vreodată şi la care putuse visa. Pe când despacheta, se întrebă o clipă ce făcea Terry şi descoperi cu un sentiment de triumf că n-o mai durea inima gândindu-se la el.

Era atât de uşor să-l uite pe Terry!

Se schimbă rapid într-una din rochiile noi, cu

imprimeu alb cu roşu şi coborî repede în hol, unde o găsi pe Brenda singură, la una dintre măsuţe.

- Draga mea, arăţi ca un vis, îi spuse Brenda cu apreciere. Mă bucur atât de mult că am venit, vacanţa asta urmează să însemne ceva! Bill s-a dus să închirieze o maşină pentru cât stăm aici şi ne-am gândit să te ducem la cazinou în seara asta...

Dell se aşeză pe scaunul celălalt şi scoase un lung oftat de plăcere.

- Divin! zise ea.

***

„Mesdames, messieurs, faites vos jeux!“

Dell se aplecă mai aproape de postavul verde, cu ochii strălucindu-i şi cu buzele întredeschise. Vârful roz al limbii îi umezi buzele întredeschise. Mâna în care ţinea fisele era ezitantă. Nu ştia unde să le pună şi în cele din urmă le puse pe numărul treisprezece. Apoi reveni pe spătarul scaunului, cu pulsul accelerat de emoţia jocului. în acel moment, nici nu mai ştia că Terry Kendall exista pe lume. Singurul lucru care conta era micuţa bilă care se învârtea şi sărea pe roata strălucitoare. „Les jeux sont fait. Rien ne va plus!“

Crupierul anunţa desigur că nu mai putea schimba ce hotărâse să joace. Să câştige sau să piardă. Avea să piardă desigur, dar nu avea să se ruineze din câţiva franci!

Era singură la masă. Pentru familia Everard noutatea ruletei fusese depăşită cu un an în urmă. Plecaseră de la masă cu câteva minute înainte, împreună cu nişte prieteni, lăsând-o pe Dell fascinată, devenind cu fiecare joc mai săracă.

Biluţa încetă să se mai rotească. Vocea crupierului anunţă:

- Treize, noir!

Treisprezece... numărul ei! Norocul începătorului. Câştigul îi fu împins în faţă de un fel de lopăţică lungă, de treizeci şi cinci de ori cât pariase! Dar, în timp ce întindea mâna să-i tragă spre ea, altcineva ajunse primul la fise.

- Dar este câştigul meu...

Protestul slab al Dellei fu înecat de fluxul de cuvinte neinteligibile aruncate spre ea de un bărbat micuţ şi unsuros care stătea lângă ea. Franceza ei de şcolăriţă era prea slabă ca să-i ţină piept. în plus, nu putea să se confrunte cu mâinile acelea care gesticulau, una din ele

însuşindu-şi cu abilitate câştigul ei. începu să se simtă descurajată. Ce conta? Fie. Orice, numai fără scandal.

Şi atunci interveni un alt glas, din spatele ei, un glas rece, limpede, care vorbea cu o fluenţă devastatoare. Atât de autoritară încât bărbatul micuţ şi unsuros aproape că aruncă fisele spre ea.

Dell întoarse capul să-l vadă pe apărătorul ei. Trebui să-şi ridice mult capul. O faţă bronzată a unui bărbat în frac... sau poate măslinie?

O bărbie fermă, uşor despicată.

îi spuse într-o engleză perfectă:

- Nu vă va mai deranja.

- Mulţumesc. Dell era puţin uluită. Dar cred că mi-a fost de-ajuns.

îşi trase scaunul înapoi şi se ridică, făcându-şi loc prin mulţimea de oameni care se înghesuia spre masă.

- încearcă uneori, spuse bărbatul. în special cu novicii.

- Am fost atât de evident o novice? E prima mea vizită, într-adevăr. Nu-mi pasă atât de mult de bani, dar urăsc să fiu înşelată şi îmi repugnă scenele de scandal. îmi simt încă urechile arzând. Vă mulţumesc din nou. Vă sunt

recunoscătoare.
Mâna lui se mai afla pe braţul ei alb şi gol. Privirea ei întârzie pe ea, aşteptând să şi-o îndepărteze. Ideea aceasta însă, părea că nu-i trece prin minte bărbatului. Şi nici n-o făcu.
- Marc Winston este numele meu, spuse el.
îi aruncă un surâs nesigur.
- Aţi fost foarte amabil, domnule Winston. Se uită în jur. Mă uitam după prietenii mei. Sunt pe aici, pe undeva.
- Trebuie să te uiţi după ei? Vreau să spun, se pare că te-au abandonat sorţii şi se poate să fie o soartă rea, nu-i aşa?
Privirea îi alunecă peste chipul lui. Era absurd de chipeş şi era foarte conştient de asta, se gândi ea. Era

foarte sigur pe el. Ochii lui aveau reflexe verzui în cenuşiul lor şi genele erau negre, dese şi lungi.

Un bărbat care arăta atât de chipeş nu poate să nu fie răsfăţat şi nu era vina lui. în mod firesc se aşteaptă ca femeile să-i cadă în braţe şi să-l adore, şi de ce n-ar face-o? O vor face, desigur. Şi eu aş face-o, puţin. Probabil că e o vedetă de cinema în vacanţă.

îi spuse:

- Mulţumesc, dar trebuie realmente să-i

găsesc.

- Nu vrei să schimbi fisele în bani?

- O, da.

După ce au făcut acest lucru, el îi spuse:

- Dacă mai rămâi, pot se te conduc la hotel? Nu văd pe nimeni care să arate ca prietenii tăi...

- După ce ştii cum arată? Oricum, nu stăm aici, ci la St. Simon.

Dell îşi muşcă limba. Fusese nevoie să-i spună unde stă? Absolut deloc!

- Splendid, zise el. Atunci, poate o să ne mai vedem. Eu nu stau departe de St. Simon. Aş îndrăzni să sper că înoţi?

- îndrăznesc să spun că da, înot, zise Dell şi se deplasă încoace şi-ncolo, căutându-şi prietenii. El o urma la jumătate de pas, fără grabă!

îi zări pe Brenda şi Bill, împreună cu multe persoane. Bill vorbea cu vocea lui puţin tărăgănată:

- Să ne urcăm toţi în maşina noastră. Reuşim. Dell poate să stea în poala lui Freddy, apropo unde e Dell? A fost ceva înghesuială, dar...

- Scuzaţi-mă, dar pot s-o iau pe Dell la mine

în maşină.

- Vorbise Marc Winston şi Dell, roşind, deschise gura, dar nu reuşi să rostească nici o vorbă.

- Dell! Iată-te. Un prieten al ău?

- Marc Winston, se prezentă el în locul ei.

Dell încercă din nou să spună ceva, dar cuvintele i se opreau pe buze. Nimeni nu păru să observe nimic sau Brenda o privi puţin ciudat?

înainte de a-şi putea reveni din această situaţie neaşteptată, Dell se afla alături de Marc Winston rulând prin întunericul cald şi frumos mirositor de-a lungul coastei, într-un monstru de maşină de un crem strălucitor.

- Nu trebuia... începu Dell.

- De ce m-ai lăsat, atunci?

Cum să răspundă la aşa ceva?

- Ce te aşteptai să fac în faţa tuturor prietenilor lui Bill şi ai Brendei? Să le spun că numai cu cinci minute în urmă nu te cunoşteam? Şi tu spunându-mi Dell în sus şi Dell în jos?

El râse. Dell era furioasă pe el. Dar râsul lui era delicat, amestecat cu zvonurile acestei nopţi, torsul continuu al acelei maşini puternice şi

mişcarea leneşă a mării care se izbea de stâncile din jurul falezei. Toate aceste sunete, împreună cu un farmec emoţionant, la care sângele ţi se încălzeşte, în ciuda voinţei tale.

- Este numele tău, nu? Dell, murmură el, conferindu-i o muzicalitate pe care n-o avusese niciodată. Dell şi mai cum?

- Dell Harding.

- Un nume foarte frumos.

- Am fost botezată Adeline. Unchiul meu este Eustace Harding. A fost membru în consiliul oraşului. Acum este un număr în închisoarea Coldstone.

- Ţii la el? întrebă el indiferent.

- Nu, răspunse Dell. N-am ţinut niciodată. M-am gândit să-ţi spun, poate în felul ăsta renunţi. Aşa a făcut cel cu care trebuia să mă căsătoresc.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Aşa s-a întâmplat? murmură el. Cred că unul dintre strămoşii mei a fost spânzurat pentru furt de oi. Asta ne va face să fim chit, nu? Numai dacă nu obiectezi să fii văzută în compania descendentului unui hoţ de oi!

întoarse capul în acelaşi moment în care ea îl întoarse pe al ei. Ochii li se întâlniră şi în ai lui

era un licăr maliţios. Hotărât lucru, avea un fel curios de a fi, acest Marc Winston.

Dell râse. Nu putea să se reţină şi nici nu voia.

- Şi aşa scapi cu asta, nu?

- întotdeauna, o asigură el şi o cută uşoară îi încreţi sprânceana. Da, era cu mult prea sigur pe el însuşi.

Curând, luminile staţiunii St. Simon începură să strălucească în faţa lor ca un colier de pietre nestemate atârnate la o rochie de catifea de culoarea indigoului. Monstrul bej încetini şi se opri pe vârful unui deal. Mediterana, în care se oglindea luna, susura în somnul ei. O briză slabă adia printre pinii printre care se vedeau vile albe.

Bărbatul se mişcă şi se întoarse spre ea.

- Dell... dulceaţă...

Puse o mână bronzată pe spătarul scaunului ei până ajunse la ea. Putea să-i vadă ochii scânteind în lumina lunii, strălucitori şi luminoşi pe bronzul chipului lui. Ajunseră atât de aproape unul de altul încât nu-i mai putea vedea... nu mai putea vedea nimic. Gura lui o acoperi pe a ei, fermă şi autoritară.

Sângele alerga nebuneşte prin venele Dellei în timp ce un sentiment nedefinit puse stăpânire pe ea. Braţele lui o ţineau strâns... dar ea îl pălmui şi apoi reuşi să se desprindă. O mână uşoară îi mângâie obrajii roşii. Ea trase aer în piept şi începu să bâjbâie după mânerul portierei.

- Dă-mi voie, zise el politicos. Se întinse şi deschise uşa din interior. Iartă-mă.

- Nu-ţi cere scuze, zise Dell cu răceală. Am căutat-o de vreme ce sunt aici.

Aceasta era, se gândi ea, a doua oară când se ducea pe jos acasă. Devenea un obicei. Drumul nu era prea bun în locul acela şi pietricele intrau în talpa fină a sandalelor ei argintii, cu toc înalt şi făcute pentru un ring de dans. Fusta lungă a rochiei se târa prin praf, îi intra în picioare şi se împiedica.

Maşina bej tuşi, parcă cerându-şi scuze când porni şi se târî pe lângă ea.

- Dacă ai de gând să scapi de mine, îi sugeră o voce, vei reuşi foarte repede dacă te urci în maşină.

- Nu, mulţumesc, zise Dell băţoasă.

- Cum doreşti. Dar trebuie să merg pe acelaşi

drum, în aceeaşi direcţie, să ştii. Fără îndoială, îţi va face plăcere puţină companie pe drum. Este o plăcere să conduci încet. Apreciezi mai bine peisajul.

Lumini de faruri măturau cerul într-un cerc larg şi o răceală subită puse stăpânire pe inima Dellei.

- Cred, zise Marc Winston, că sunt prietenii tăi care ne ajung din urmă. Vor putea să te ia şi pe tine pentru restul drumului, dacă nu sunt prea mulţi în maşină. Poate reuşeşti să te agăţi de portieră.

Dell se făcu palidă. Cum putea să dea ochii cu Brenda, Bill şi ceilalţi? Ochii îi erau disperaţi. Mândria se afla între ea şi ce era mai rău şi... în acel moment ce putea fi mai rău, părea cel mai puţin vătămător din două rele.

Se urcă în maşină alături de Marc Winston, care se purtă cât se poate de decent tot restul scurtei

călătorii, astfel încât se consideră o proastă că stătuse retrasă în colţul scaunului ei, cu o distanţă clar marcată între ei.

în general, se simţea o proastă. O dată sau de două ori îi aruncă o privire precaută. De

fiecare dată el se uita drept înainte cu ochii pe drum, dar de fiecare dată suspectase că văzuse în lumina slabă, umbra unui zâmbet amuzat în colţul gurii lui.

Conducea destul de încet, aşa că maşina lui Bill era destul de aproape în urmă şi-i depăşi când ajunse la hotel. Marc Winston spuse noapte bună şi plecă destul de indiferent, fără nici un semn că ar vrea să mai zăbovească.

Şi acesta este sfârşitul poveştii, se gândi ea când se întoarse şi se duse lângă Brenda...

Surprinzător cât de deprimant era acest gând.

Capitolul 2

A doua zi de dimineaţă, Dell primi o cutie lungă, teribil de extravagantă, cu flori. Totul înfăşurat în panglică roşie. Brenda se afla în camera Dellei când primi cutia şi o privi cu cea mai profundă suspiciune.

- Draga mea, nu vreau să fiu indiscretă, dar de unde este? Mie nu mi se pare respectabil.

Dell roşi. Râse nervos.

- Nu pare, nu-i aşa? Nu am nici cea mai vagă idee de unde e. Mincinoaso, se apostrofă ea în gând. Nu crezi cumva că Bill e convins că e ziua mea de naştere?

- Nu, draga mea, nu e cazul, zise Brenda sec. Ce flori sunt înăuntru? Orhidee, pun pariu.

Dar nu erau orhidee. într-un înveliş de hârtie creponată, se afla o duzină de trandafiri roz. Şi o carte de vizită cu un scris mărunt şi plin de convingere. Da, şi scrisul lui era plin de convingere.

„O ofertă de pace. Pot trece ca să fiu iertat?

Al tău supus,

Marc Winston“

Dell se uită la micul bilet. Ce tupeu, se gândi ea cu indignare, dar inima ei nu simţea indignare. Brenda luă cartea de vizită din mâna ei.

- M-am gândit eu, Dell. Nu ştiam că-l cunoşti pe Marc Winston.

- Tu îl cunoşti?

- îl ştiu, răspunse Brenda. Toţi îl cunosc pe coastă. Este singurul fiu îndrăgit al unui tată bogat. N-ai auzit de Winston Motors? îşi petrece vremea cheltuind banii tatălui său şi sucind capul fetelor drăguţe, pe care le înnebuneşte.

- Asta nu e greu de ghicit, zise Dell cu răceală.

- De când îl cunoşti? Unde l-ai întâlnit, la Londra? Brenda insista şi când Dell o privi cu ochi provocatori, continuă: O, da, spune-mi că nu e

treaba mea, şi ai dreptate. Dar bănuiesc că este o cunoştinţă întâmplătoare.

- Da, răspunse Dell cu demnitate. Dacă vrei să ştii adevărul, l-am întâlnit aseară la cazinou. Un bărbat oribil a încercat să-mi ia câştigul şi Marc Winston a fost foarte amabil şi a făcut în aşa fel încât să-mi fie returnat. Apoi am început să te caut pe tine şi pe Bill şi când v-am găsit, Bill încerca să urce pe toată lumea în maşină aşa că Marc Winston...

- S-a oferit să te ducă el cu maşina, ştiu. Şi acum este supusul tău, şi încearcă să te mituiască printr-o duzină de trandafiri. A costat călătoria prea mult? Draga mea, nu considera că mă vâr în sufletul tău, dar ţinând seama că e fascinant, cu o înfăţişare care ar învinge şi rezistenţa unei trupe întregi a Armatei Salvării, nu vreau să ai de suferit.

- Nimeni nu mă mai poate face să sufăr, nu mă mai poate răni de acum înainte, zise Dell şi credea cu convingere în spusele ei. Sună după o cameristă, să aducă o vază pentru flori. Am venit în vacanţa asta pentru a mă tămădui de răni şi a nu mă mai lăsa rănită. Ti-am spus toate astea înainte de a pleca de la Londra. O aventură cu un

străin chipeş este exact ce mi-a prescris doctorul pentru a-mi completa cura.

- Se spune că are o inimă la care nu se poate ajunge, o preveni Brenda.

- Bun. Şi aşa o am şi eu. Dacă se va ajunge la asta, pot face faţă lui Marc Winston foarte bine.

- Să te joci cu focul, vrei să spui!

- îmi place focul, insistă Dell. Şi în ochii ei dansară brusc flăcări mici. Drăguţ, strălucitor şi vesel! Ştii, Brenda, obişnuiam să cred că Terry Kendalll era genul de bărbat credincios şi pe care să-l iubeşti până închizi ochii. Ei bine, am greşit. Aşa că îmi place să fac o schimbare şi să încerc celălalt gen de bărbat, genul care spune lucruri frumoase făcându-le să pară sincere când ştii perfect de bine că nu sunt aşa. Ieşi în pierdere, evident, dar nu e nici o pagubă pentru că ştii de la început despre ce este vorba, nu-i aşa?

- Mda, zise Brenda neputincioasă, părând complet neconvinsă.

Dell o luă convingător de braţ.

- Vorbesc serios, zău că vorbesc serios, insistă ea. Cred că va fi foarte amuzant să-l cunosc pe Marc Winston.

Sigur că avea să fie amuzant, îşi spuse ea, aranjân- du-şi trandafirii în vaza pe care o

adusese camerista. Era cu atât mai bine că nu se simţea jignit de cele întâmplate cu o seară înainte.

Îi va arăta Brendei şi îi va arăta şi lui Marc, că se poate juca uşor cu focul, fără să se ardă!

Se întreba când îşi va face apariţia pentru a-şi cere iertare şi când se duse în hol descoperi că venise deja.

Stătea a o masă în holul hotelului, cu câteva reviste şi o băutură. Se ridică îndată ce ea coborî din lift şi stătea în picioare arătând mai chipeş ca aseară, în pantalonii bej şi o cămaşă vişină putredă, mai înalt, mai bronzat, mai puternic şi mai viril.

- Sunt iertat? întrebă el cu modestie.

Dell se simţea foarte sigură de ea în dimineţa aceea şi înarmată cu această siguranţă îşi putea permite să fie generoasă.

- Trandafirii şi-au făcut efectul, îi spuse ea. Trandafirii sunt slăbiciunea mea. Dacă ar fi fost orhidee. Acum...

-Ştiu. Dădu din cap, foarte sincer. Prea ostentative. Şi acum, ce zici de un cocteil pentru a pecetlui pactul?

Abandonă băutura băută doar pe jumătate şi o conduse spre una din cafenelele în aer liber

care dădeau în port, unde se aşezară la o măsuţă rotundă şi se uitară la vilegiaturiştii care se plimbau fără griji într-o parte şi-n alta. Dell se uită la el peste rama ochelarilor şi spuse:

- Cred că şi eu trebuie să-mi cer scuze pentru seara trecută. Mă simţeam puţin derutată.

El se uită la ea şi cenuşiul ochilor lui păru să reflecte albastrul şi verdele apei pline de culoare.

- Mi-a plăcut, anunţă el. îşi puse o măslină între dinţii foarte albi. A fost o experienţă nouă. N-am mai fost pălmuit înainte. Este unul din acele obiceiuri vechi şi bune care credeam că au murit. Ceea ce le trebuie tinerilor azi este o palmă din când în când.

- Aşa crezi? se hazardă Dell. Şi ţie... ţi-a plăcut?

- Da, dădu el din cap. Mi-a plăcut. Ai un fler deosebit pentru asta. Te pricepi la fel de bine şi la tenis?

- Tenis? întrebă Dell.

- Tenis. Ştii, o rachetă şi nişte mingi. în timp ce te aşteptam, am discutat cu soţul prietenei tale. îmi place Bill Everard, e un tip simpatic. Am stabilit o partidă de dublu în după-amiaza asta; tu şi cu mine împotriva Brendei şi a lui Bill. Nu ţi-

a spus nimeni?

- Nu, înghiţi cu greu Dell. Se întreba care va fi reacţia Brendei când va afla. Totdeauna lucrezi atât de repede ca acum? Vreau să spun, ieri pe vremea asta nici nu te cunoşteam. Acum urmează să jucăm tenis împreună. N-ai la dispoziţie una dintre prietenele tale să joci? Trebuie să-ţi spun că Brenda m-a avertizat în privinţa ta.

- Da? ochii lui zâmbeau ironic. Apoi zâmbetul i se şterse şi o umbră păru să le întunece cenuşiul. După o clipă îşi reveni, încât Dell crezu că-şi închipuise numai. Nu ştiam că reputaţia mea este atât de proastă. Oricum, paza bună trece primejdia rea, nu-i aşa?

Toate erau în ordine, se gândi Dell, care în dimineaţa aceea fusese nespus de sigură pe ea. Atât de sigură încât simţea că inima ei era de neatins şi că se putea juca fără să se ardă cu focul.

Au jucat tenis după-amiază şi ea cu Marc îi învinseră cu uşurinţă pe Bill şi Brenda. El spusese că îi place Bill şi era evident că şi lui Bill îi plăcea de el, pentru că după tenis Bill insistă ca Marc să se întoarcă să ia cina cu ei, la hotelul lor, în seara aceea.

- Au o orchestră bună, zise Bill îmbietor.

Tinea la Dell, şi dorea s-o facă să se simtă bine în fiecare zi a săptămânii. Marc acceptă cu un entuziasm liniştit şi în seara aceea Dell îşi puse o altă rochie nouă, din dantelă roz. Şi i se păru lucrul cel mai normal să-şi pună în păr unul din trandafirii trimişi de Marc; se potrivea perfect.

Nu va merge până acolo încât să creadă că vrea să marcheze ceva prin asta, se gândi ea cu fermitate. Probabil că nici nu va acorda atenţie. Dar înţelese cât de proastă fusese să creadă aşa ceva

când ochii lor se întâlniră şi văzu ridicarea întrebătoare a unei sprâncene când privirea lui se îndreptă spre floare.

în seara aceea, dansând în braţele lui, trebui să-şi aducă mereu aminte de declaraţia lipsită de grijă făcută Brendei, că putea face faţă cu uşurinţă lui Marc Winston. Braţul lui era uşor şi ferm în jurul ei, chipul lui bronzat aproape de părul ei şi dansară frumos împreună. Ar fi fost mult prea uşor să uite că era un joc plăcut şi vesel, că nu însemnau nimic unul pentru celălalt, dar acele priviri rapide şi elocvente păreau să spună altceva... Tăcerile care se lăsau între ei păreau să spună mai mult decât replicile scânteietoare pe care le schimbau din când în

când.

La un moment dat, o tânără cu un păr roşcat, strălucitor veni spre ei şi spuse tărăgănat:

- Să nu-mi spui că eşti tu, Marc! Am crezut că n-o să ne mai vedem. Cineva mi-a spus că te-ai înecat.

O răsuci pe Dell mai departe de ea.

- Da, m-am înecat. Nu este decât stafia mea, nu poţi vedea prin mine?

Tânăra râse, puţin cam strident.

- Ar trebui să văd deja! zise ea. Ochii ei erau căprui, aproape ca ai Nettei Dupres, se gândi brusc Dell. O privi pe Dell cu ură, ca şi cum ar fi vrut s-o ucidă, dacă ar fi avut puterea.

Dell se gândi: aşadar, aşa stau lucrurile. Aşa se întâmplă când vechea dragoste se întâlneşte cu cea nouă. Ea este vechea dragoste şi eu sunt cea nouă. Mă întreb: cât durează o dragoste la el? Ore... zile... săptămâni? Oricum, întrebarea era amuzantă şi nu trebuia s-o iei prea în serios. Cu voce tare, spuse:

- Nu cred că prieteana ta m-a plăcut foarte mult. Cine e?

El făcu o grimasă:

- Lady Joan Contour. Una din numeroasele căutătoare de plăceri şi comori care abundă pe aceste plaje aurii.

Pentru restul dansului, Dell găsi că această replică spirituală nu-i cădea atât de uşor. întâlnirea cu Joan Contour stricase, într-un fel, lucrurile, rupsese legătura dintre ei. Şi imediat, când ieşiră pe terasă, unde palmierii atârnau ca o boltă peste capetele lor, accentuând întunericul, spuse nesigur, puţin sfidător:

- Dacă am presupune că sunt şi eu una dintre ele?

El se uită la ea, având capul înclinat într-o parte, ca
şi cum acorda o mare atenţie spuselor ei.

- Atunci, tehnica ta e foarte bună şi deosebit de neobişnuită, spuse el în cele din urmă. Se apropie şi mai mult şi ea închise ochii, pe jumătate conştientă,

aşteptând sărutul lui. Acesta nu veni şi când deschise ochii era la un metru sau mai mult de ea. Se simţi ciudat de stânjenită.

îl obosea deja ceea ce el numea tehnica ei neobişnuită... se simţea atras cumva de vechea dragoste sau se uita în jur după viitoarea dragoste?

în noaptea aceea, Dell rămase trează, uitându-se la cerul înstelat printr-o fereastră fără jaluzele trase, nereuşind să-şi găsească somnul.

O clipă, se urî pentru că-i permisese lui Marc s-o folosească drept pion în jocul lui. în clipa următoare, recunoştea că este cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în viaţa ei şi aştepta cu nerăbdare următoarea lor întâlnire.

A doua zi de dimineaţă, devreme, înainte ca vreunul dintre oaspeţi să se fi mişcat în hotel şi în timp ce personalul se freca încă la ochi şi începea în silă o nouă zi, Dell îmbrăcă nişte bikini de culoarea lămâii, aruncă pe ea o jachetă scurtă din prosop şi se grăbi să iasă pe plajă.

Apa era surprinzător de caldă când intră în mare şi se îndreptă spre o plută strălucind alb în soarele blând al dimineţii. Dellei îi plăcea la nebunie să înoate şi, lovind apa cu putere, ajunse la plută ridicându-se pe ea.

Minune. Era mult mai bună decât toate camerele de hotel la un loc, se gândi ea scoţându-şi casca de baie şi trecându-şi degetele umede prin păr. Abia atunci deveni conştientă că mai era cineva pe plajă. Dell îşi ţinu răsuflarea. Era Marc Winston. Nu se putea înşela, cu trupul lui înalt şi lat în umeri. în plus, îi făcea cu mâna.

îi făcu şi ea cu mâna şl, alunecând de pe plută, începu să înoate către mal; încrederea îi dădea bună dispoziţie şi vioiciune, pentru vă era un

sport în care realmente excela. Dar în ciuda efoturilor ei era încă la o oarecare distanţă de mal când Marc apăru în faţa ei.

- Eşti o pasăre care se scoală devreme, zâmbi el în felul lui atrăgător.

Dellei îi trebui mai mult timp decât credea pentru a-i reveni respiraţia.

- N-am putut rezista să nu ies să înot puţin, gâfâi ea. Este o dimineaţă splendidă.

- E cea mai bună parte a zilei, fu el de acord.

Apoi, întorcându-i spatele, se scufundă din nou, ieşind la mare depărtare şi îndemnând-o să vină după el.

- Facem o cursă până la mal, o provocă el. în plus, îţi dau un minut avans.

- Refuz orice avantaj, replică ea, înotând puternic pe lângă el în timp ce el cronometra avantajul.

Dell îl simţi mai degrabă decât îl văzu pe Marc venind din spate şi întoarse capul pentru a evita zâmbetul triumfător care bănuia că-l va afişa. Desigur, când îşi dăduse seama ce înotător puternic era, nu sperase să-l poată întrece. Cu toate acesta, a reuşit să ajungă destul de curând după el.

înaintară cu greutate în partea unde marea era puţin adâncă şi, când mâna lui Marc se odihni pe

umărul Dellei, inima ei începu să-i bată mai repede.

- Uf! Mă voi odihni restul zilei, îl preveni ea, căzând pe nisipul încălzit de soarele matinal.

El îngenunche alături de ea.

- Ce-ai zice dacă ţi-aş propune o plimbare cu maşina de-a lungul coastei, după ce te odihneşti?

- Aş spune da, răspunse ea repede, cu mult prea multă impetuozitate.

- Atunci, voi aranja plimbarea, zise el, întinzând degetele să-i atingă părul.

Dell îi simţi mâna mângâindu-i capul şi îşi dădu seama că nu mai avea cascheta de baie pe cap.

- Cascheta mea! exclamă ea. Mi-am uitat cascheta pe plută.

Marc, care se întinsese pe nisip alături de ea, făcu un gest cu mâna prin aer.

- Las-o acolo, zise el fără să se sinchisească. Mă duc s-o iau mai târziu.

- Mulţumesc, spuse Dell la fel de indiferentă şi se hotărî să se ducă singură să şi-o ia îndată ce se va odihni puţin.

Soarele care urca pe cer începu s-o încălzească şi Della se simţi revigorată. Dar asta nu era totul. Se simţea atrasă de magnetismul bărbatului de lângă ea, aflat doar la câţiva centimetri distanţă. O cuprinse un fior de plăcere şi se mişcă în

acelaşi moment când el se ridică într-un cot şi privea pe plajă.

- Iată-l pe micul Pierre, zise el cu o notă de plăcere şi căldură evidentă în glas.

- Pierre? întrebă Dell, ridicându-se să vadă un băiat care alerga pe nisip spre ei.

Venind mai aproape, Dell bănui că Pierre avea zece ani. Era slăbuţ şi cămaşa lui era peticită, iar pantalonii până la genunchi erau cu două numere mai mari pentru el.

- Mister Winston, strigă el, făcând cu mâna deasupra capului.

- E un prieten de-al tău? întrebă Dell.

Marc dădu din cap.

- Pierre îmi face întotdeauna comisioane mai speciale şi umblă cu cerşitul. Stai să vezi.

Nu fu nevoie să aştepte, pentru că Pierre îi vârî o pereche de şireturi murdare sub ochi.

- încetează, hoţomanule, îi porunci Marc cu fermitate. Domnişoara nu are nevoie de şireturile tale murdare.

Dell văzu că zâmbetul îi dispare lui Pierre în timp ce buza de jos îi ieşi în afară.

- O, Marc, nu fi aspru cu el.

Se înduioşase şi Pierre îşi dădu seama de acest lucru. îi oferi din nou şireturile soioase.

- Pierre, zise Marc, ridicându-se şi ciufulind

părul băiatului. Dacă înoţi până la plută şi aduci cascheta domnişoarei îţi dau un franc.
Marc scoase o pungă impermeabilă din pantalonii lui de baie şi ridică o monedă în sus, între degetul arătător şi degetul mare.
Ochii negri ai lui Pierre străluciră şi-şi scoase repede cămaşa peticită şi decolorată.

- Poate să înoate atât de departe? întrebă Dell cu teamă.

- Pierre înoată ca un peşte, o asigură Marc. Nu e nevoie să-ţi faci griji în privinţa asta.

Dell avea să-şi amintească aceste cuvinte, dar pentru moment se uită cu interes la Pierre cum intră în apa fără valuri.
Băieţelul ajunse repede la plută şi luând casca o ţinu triumfător deasupra capului.

- Face orice pentru un franc sau doi, pungaşul, rânji Marc, deşi Dell simţi o notă de admiraţie în glasul lui.

Atunci, o barcă rapidă cu motor intră în golf, trăgând un Adonis blond pe schiuri.

- Se descurcă bine, zise Marc când tânărul se lăsă pe spate ţinând ambele frânghii într-o mână.

- Evident, vrea să facă spectacol, adăugă Dell când schiorul făcu o tumbă. O, asta a fost într-adevăr nemaipomenit.

Se întoarse spre Marc şi-l văzu că se uită palid şi cu buzele strânse pe mare. Dell îşi îndreptă instinctiv ochii spre direcţia unde se uita el şi văzu capul lui Pierre în drum spre ţărm cu cascheta în gură.

Văzu şi ea, ca şi Marc, cursul bărcii. Conducătorul bărcii, uitându-se la micuţul din apă se întoarse să-i spună ceva schiorului.

- Pierre, dă-te la o parte, urlă Marc, în timp ce alerga spre malul apei.

Dell nu ştia dacă Pierre îl auzise pe Marc, dar băiatul deveni conştient de traseul bărcii care se îndrepta spre el şi făcu un efort disperat să se dea în lături.

Conducătorul bărcii, devenind acum atent la copil, învârti cârma cât putu de tare, ca să-l evite. însă

schiorul, incapabil să se ţină după cursul bărcii, căzu în apă şi cele două frânghii se abătură asupra capului băieţelului, care dispăru în apă.

După câteva secunde în care rămăsese încremenită de groază, Dell găsi puterea de a fugi spre malul apei, dar Marc înota deja spre locul unde dispăruse Pierre.

Schiorul se scufundase şi acum îl scotea pe băiat la suprafaţă. Dar îndată ce Marc ajunse

lângă el, îi predă povara inertă.

- Ştii cum se face respiraţie artificială? o întrebă Marc pe Dell, care, stând până la mijloc în apă, îl văzu că-l ia pe băiat pe umăr pentru a-l duce pe mal.

- Ştiu, puţin, răspunse Dell ezitând.

- Poate că este suficient, zise Marc punând corpul inert al băiatului pe mal şi încercând să-l readucă la viaţă.

Timp de câteva minute agonizante, Marc suflă cu putere în plămânii băiatului şi după puţin timp, Pierre se mişcă. Când Marc ridică privirea, avea în ochi un licăr de uşurare.

- Dell, du-te la hotel şi sună-l pe şoferul meu. Spune-i să aducă maşina şi să se mişte repede.

Se întoarse spre băiat, adăugând, jumătate pentru el, jumătate pentru Dell.

- Va fi modalitatea cea mai rapidă de a-l duce pe băiat la un spital. Şi, totodată, mai puţină agitaţie.

Dell dădu telefon şi când maşina bej sosi nu putu să nu remarce cât de îngrijorat era pentru micul vagabond. Era neîndoielnic o altă faţetă a domnului Winston, care de obicei părea indiferent şi imperturbabil.

Cu băiatul odihnindu-se pe bancheta din

spate, Marc îl concedie pe şofer şi se urcă la volan, făcându-i semn Dellei să ia loc alături de el.

Conştientă de jacheta subţire şi scurtă care abia îi acoperea bikinii, ea ezită, dar îşi dădu seama că nu era momentul să riposteze, sau să invoce asemenea fleacuri.

Marc conduse cu viteză şi cu abilitate, ca şi cum rapiditatea devenise o obsesie în eforturile de a ajunge la spital.

Medicii preluară cazul cu eficienţă şi-i lăsară pe Dell şi Marc să aştepte rezultatul examinării.

Marc, care privise în tăcere pe fereastră într-o curte, se întoarse spre Dell şi, devenind conştient de costumul ei de baie redus şi revelator, îşi îngădui să se uite mai atent la corpul ei frumos proporţionat.

- Trebuie să spun că arăţi trăsnet, zise el poznaş.

Dell simţi că roşeşte şi, stâjenită, atât ea cât şi Marc, încercă să strângă mai mult jacheta peste pântecele gol.

- Nu faci decât să dezvălui mai mult, spuse el glumind în timp ce despicătura dintre sâni i se lărgi.

Dell lăsă confuză capul în jos şi respiră uşurată

când uşa sălii de aşteptare se deschise şi apăru o soră în uniformă.

- Cum se simte băiatul, soră? întrebă Marc cu o notă de nerăbdare în glas.

- Progresează foarte satisfăcător, răspunse sora liniştită. Pacientul şi-a recăpătat deplin cunoştinţa şi în douăzeci şi patru de ore va fi în măsură să părăsească spitalul.

- Putem să-l vedem? întrebă Dell.

Sora clătină din cap.

- Ar fi mai bine să nu-l vizitaţi. Pierre doarme acum şi ăsta e cel mai bun tratament pentru el... şi câteva mese consistente.

Marc mulţumi sorei şi luând-o de braţ pe Dell o conduse pe coridor până la locul unde avea parcată maşina.

- Mai ţii la plimbarea pe care ţi-am propus-o de dimineaţă?

Dell oftă.

- A fost o dimineaţă atât de plină de evenimente, dar acum, ţinând seama că Pierre se reface, n-aş refuza

o plimbare pentru toată cafeaua din Brazilia. Şi asta îmi aminteşte că n-am mâncat dimineaţă şi am o foame de lup.

- Mademoiselle, sunt aici pentru a-ţi face toate capriciile, zâmbi Marc. Şi mie mi-e foame,

aşa că să mergem.

O conduse la o cafenea micuţă unde cafeaua proprietarului şi cornurile făcute în casă îi aduseseră o reputaţie care depăşea Nisa şi împrejurimile.

- Delicios, oftă Dell după ce-şi băură cafeaua şi adunaseră ultimele firimituri de cornuri de pe farfurie.

- Aşa eşti şi tu, delicioasă, zise Marc curtenitor şi, înainte ca ea să manifeste vreo stânjeneală, adăugă: Mă întreb dacă am putea să ne întrerupem puţin drumul ca să mergem s-o vedem pe bătrâna mea mătuşă, care e singura mea rudă în viaţă.

Era pentru prima oară când Marc se referea la un membru al familiei sale.

- E bolnavă? întrebă Dell.

- Foarte bolnavă, zise Marc. Doctorul nu crede că va depăşi vara.

Se reîntoarseră la maşină şi nu pentru prima oară în ziua aceea, Dell avu motiv să creadă că Marc mai avea şi alte faţete. Simţise la el o compasiune profundă, de care nu-l credea capabil.

în câteva minute, opri în faţa unei vile albe, cochete şi sări din maşină.

- Nu-mi ia decât câteva minute, zise el, vârându-şi capul pe geamul maşinii. Bătrâna nu

e conştientă decât perioade foarte scurte şi sunt şanse să nu mă recunoască, oricum.
Dispăru şi se întoarse după zece minute.
- Nici o schimbare, mormăi el. Sora mi-a spus să n-o deranjez.
- îmi pare rău, zise Dell compătimitoare.
Marc puse maşina în mişcare.
- La nouăzeci de ani, şi-a trăit traiul, spuse el şi cu asta, simţi Dell, subiectul era închis.
Trebuia să fie, deoarece cu o întoarcere rapidă care o alarmă şi o emoţionă pe Dell, Marc o conduse de la un golf care-i tăiase respiraţia cu frumuseţea lui, la altul la fel de frumos, până ce ochii Dellei se umeziră de atâta splendoare.
Soarele aluneca de pe cer când se întoarseră la hotelul ei de la St. Simon.
- Trebuie să trec pe la Pierre.
- Dacă-mi acorzi puţin timp să mă schimb repede într-o rochie, aş dori să vin cu tine, îi spuse Dell.
Se uită la ceasul lui de aur.
- îţi acord exact treizeci de minute să te refrişezi şi să-ţi pui o rochie de seară. Trebuie să ştii că vreau să luăm cina în oraş.

- Mi-ar face plăcere, zise Dell încântată de compania lui Marc, de soare şi de aerul pe care-l

respirase toată ziua.

- Dar tu ce faci, n-o să mergi cu şortul şi cămaşa asta?

- Intenţionez să mă schimb în exact acelaşi interval de timp, zâmbi el. Ne vedem mai târziu.

În răgazul acordat, Dell reuşi să facă un duş şi să se schimbe într-o rochie de pânză fără mâneci care o punea extrem de bine în evidenţă. îşi dădu cu puţin parfum după fiecare ureche şi spunându-i Brendei, întrucâtva ameţită, că va lua masa în oraş, se grăbi să-l întâlnească din nou pe Marc; acesta arăta acum teribil într-un costum uşor de vară.

Prima oprire fu la spital, unde Pierre nu era numai treaz, ci jos din pat, şi-i arăta unui copil mai mic cum să facă o serie de noduri la o pereche veche de şireturi de pantofi.

O femeie obosită, de vârstă mijlocie, îmbrăcată toată în negru, stătea şi privea.

Exista o asemănare frapantă între Pierre şi această femeie, care nu-i lăsă nici o îndoială Dellei că era mama lui. Când Marc se apropie, femeia dădu din cap.

- Vă mulţumesc că mi-aţi salvat fiul, domnule, spuse ea simplu, cu glasul răguşit de lacrimi reţinute.

Pierre se uită la Dell, şi pentru o clipă, păru abătut.

- îmi pare rău de casca dumneavoastră mademoiselle.

- Nu-i nimic, zise Dell, uşurată că-l vede pe copil arătând atât de bine. Oricum, nu-mi plăcea prea mult.

Pierre râse şi întorcându-se spre Marc, întrebă:

- Mi-am câştigat francul, domnule Winston?

- Sigur că da, pungaşule mic, spuse Marc şi scoţând o hârtie de zece franci din buzunar i-o întinse băiatului emoţionat.

Pierre o luă cu amândouă mâinile şi i-o dădu ascultător mamei sale, care acum îşi ştergea lacrimile.

Marc şi Dell plecară curând după aceea şi masa pe care o luară împreună a fost pentru Dell sfârşitul perfect al unei zile memorabile.

Marc îi ură la fel de politicos noapte bună în faţa hotelului, dar ea era sigură acum că indiferent ce-i rezerva viitorul, era noua lui dragoste, chiar dacă numai temporară.

Frumoasa maşină bej deveni o prezenţă zilnică la hotel. Mergeau în excursii lungi, captivante, uneori toţi patru, dar tot mai des Marc şi Dell singuri. Zi de zi, o ducea pe coaste pline de farmec pe care le cunoştea atât de bine şi pe care ea le găsea atât de încântătoare. O zi se

întindeau şi leneveau la soare, o alta o petreceau în munţii care stăteau ca nişte santinele peste

această zonă plină de farmec şi unde, sus de tot, zăpada mai dăinuia în ciuda soarelui arzător, profilându-se pe un cer de un albastru viu.

Aerul era rece şi proaspăt acolo şi era o plăcere să-l respiri. Aici au dat într-o zi peste o grotă unde se afla şi o cascadă cu apă cristalină, formând un văl de ceaţă. în apropiere se afla o bisericuţă construită chiar în rocă şi Marc îi arătă o statuetă a Madonei cu pruncul în braţe, care se uita la ei cu bunăvoinţă. în bisericuţă erau cârje lăsate de infirmi care se tămăduiseră.

- Crezi într-adevăr că aşa ceva se poate întâmpla? întrebă Dell,

- Există martori, răspunse el. Cred că orice se poate întâmpla dacă ai credinţă suficientă, dacă vrei acel lucru cu adevărat...

- O... nu mi-am dat seama. Se uită la el ciudat în lumina scăzută, liniştită şi rece, ca şi când vedea pentru prima dată ceva în spatele măştii cinice, indiferente, pe care o afişa.

- E rece aici. Puse o mână pe braţul ei gol. Vino afară, la soare.

După un minut, se aflau din nou în maşină în soarele torid, coborând serpentinele drumului de

munte. Marea albastră şi scânteietoare, îi ademenea şi momentul trecu. Totul era ca întotdeauna între ei.

Asta la suprafaţă. Pentru că, profund, în Dell, ceva se schimbase, deşi ea nu-şi dădea încă seama. Ceva se înteţise, un izvor secret fusese atins. Deşi nu ştia încă, jocul pe care-l juca nu mai era un joc...

Zilele încântătoare zburau.. Când nu mergeau cu maşina, înotau sau leneveau la soare, se bronzau întinşi pe nisipurile aurii. Făceau acest lucru într-o dimineaţă când el zise pe un ton imperios:

- Vorbeşte-mi despre tine!

Vorbiseră despre toate, până atunci. Dar, printr-o înţelegere tacită, nu vorbiseră despre ei înşişi. Ştia despre el ce ştia şi lumea. Despre ea, el nu ştia nimic, nimic din ceea ce conta. Şi pentru un anume motiv, ea avea încă reţineri să-i spună.

- Povestea vieţii mele? E foarte anostă, murmură ea descurajator, acordând mare atenţie piciorului pe care-l ungea cu soluţie de bronzat. Ei bine, odată am fost o fetiţă mică. De atunci, am tot crescut şi am devenit o fată mare. Şi într-o zi, l-am întâlnit pe Greg...

- Cine este acest Greg? se încruntă el. Nu cred că-mi place, pare să puncteze prea mult conversaţia ta.

Ea râse şi acea notă de gelozie din glasul lui păru să se abată asupra ei şi să-i producă un mic fior delicios.

- Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui. Greg e bărbatul pentru care lucrez. Gregory Lovat, dramaturgul.

El se juca încet cu nisipul fierbinte, trecându-şi degetele prin el.

- Lovat! N-am citit zilele trecute că scrie o nouă piesă pentru Netta Dupres?

Dell încuviinţă din cap.

- Da, el este. Femeia aceea este un vampir, dar cred că Greg consideră că încă face faţă şi atrage publicul şi Greg scrie pentru vedete piese sofisticate. Zice că de ce n-ar scrie aşa? Şi Shakespeare a făcut-o. Ai văzut-o vreodată pe Netta Dupres?

Interveni o scurtă tăcere.

- Da. Lăsă nisipul să-i treacă printre degete. Da, am văzut-o. Dar nu pentru mult timp. Se ridică în picioare. Hai, facem din nou o cursă.

Fu primul în apă, corpul lui bronzat tăind apa cu braţe puternice. Puterea şi supleţea lui făceau

să-i bată inima mai tare. El se întoarse, scuturându-şi părul, şi veni înotând până ce simţi că mâinile lui o ating pe sub apă. Ea se răsuci în lături cu un mic râs ciudat.

- Ce e acolo, la orizont? îşi puse mâna streaşină la ochi. Un nor, nu mai mare decât mâna unui om. Amuzant, se pare că ştiu acel nor.

- E o insulă, draga mea, nu un nor. Insula de la Rose, Insula Trandafirului.
- Insula de la Rose, repetă ea, visătoare.
- E frumoasă, spuse el repede. Se spune că Insula Trandafirului la lumina lunii e unul dintre cele mai frumoase lucruri de pe toată Riviera. Ce spui dacă mi-ai permite să ţi-o arăt?

Ea se uită la el, întorcându-se pe spate, inima începând să-i bată cam ciudat.

- E lună plină în noaptea asta şi am putea închiria o barcă. Dell, vii?

Era o notă de nerăbdare în glasul lui. Ea avea un sentiment straniu, un fel de senzaţie că se îneacă, dar era o senzaţie delicioasă. Dădu încet din cap, afirmativ.

- Da, zise ea.

Mai târziu, când îi spuse Brendei, aceasta se uită la ea cu ochii mari.

- Dell, te-ai prostit? Doar nu te duci? Numai voi doi!

Dell clătină din cap, fără să se formalizeze.

- Dar, comentă Brenda, să înoţi, să dansezi şi chiar să mergi cu maşina cu el e un lucru, dar să te duci pe o insulă romantică, sub clar de lună, cu un bărbat care arată ca o stea de cinema, Dumnezeule, înseamnă pur şi simplu să cauţi buclucul cu lumânarea!

Dell roşi, dar încercă să-şi păstreze glasul calm.

- Nu fi atât de proastă Brenda. De ce crezi că se va întâmpla ceva?

- Ştii la fel de bine ca mine, îi zise Brenda sec. îţi spun, Dell, trebuie să fii nebună numai să te gândeşti la aşa ceva.

Dell privi în altă parte, pe fereastră. Pe apele calme, translucide, se legăna un mic iaht. îl privi aproape absentă, cu ochii înceţoşaţi.

- Poate că sunt... spuse ea visătoare.

Era îndrăgostită, şi probabil însemna acelaşi lucru.

Dell se ridică, zveltă şi foarte dreaptă, cu bărbia ei puţin pătrată ridicată, aruncând vieţii o provocare bravă şi veselă. Sau cel puţin aşa o văzu Brenda şl-i fu imediat teamă pentru ea, pentru tinereţea şi curajul ei sfidător.

Brenda îi spuse cu calm:

- Dell, nu eşti serioasă.

- Serioasă? Dell îşi luă cu greu privirea de la iahtul de pe mare şi se întoarse. Avea aerul cuiva care se întoarce de la mare depărtare. Buzele îi erau despărţite, ochii îi păstrau privirea aceea vagă, nedefinită, glasul îi era blând, încărcat de surpriză. De ce nu?

Brenda cunoştea prea bine semnele; ştia că trebuie să procedeze cu delicateţe, dacă e să se mişte cât de

cât. Luă o ţigară, se jucă încet cu ea între degetele ei subţiri care arătau atât de neputincioase şi erau de fapt atât de capabile şi o puse la loc.

- Draga mea, este un diavol al naibii de fascinant şi tu eşti o tânără teribil de frumoasă. E ca şi cum ai ţine un chibrit lângă o sticlă cu benzină să vezi cât de aproape poţi să ajungi cu chibritul de ea pentru a nu exploda. Vreau să spun că anumite lucruri au o atracţie naturală unul pentru altul, cum ar fi focul şi spirtul, dar pentru binele tuturor celor interesaţi cel mai bine este că nu le combini. Ţinând seama că mai mult sau mai puţin eu te-am adus aici, sau cel puţin te-am convins să mergi cu noi, nu pot să nu mă

simt întrucâtva responsabilă faţă de tine.

- E foarte amabil din partea ta, draga mea Brenda, dar nu e necesar, zise Dell liniştită. Acea candoare dulce dispăruse. în zilele noastre, nu crezi că vorbeşti ca şi când ai fi străbunica?

- Nu de morala ta sunt îngrijorată, ci de fericirea ta, Dell. Brenda îi răspunsese cu o francheţe dezarmantă care, dacă ar fi putut-o auzi, l-ar fi şocat pe simplul ei Bill, care era un om convenţional şi câtuşi de puţin modern. Viaţa ta poţi să ţi-o trăieşti cum vrei şi Dumnezeu să mă ierte că predic. Dacă vrei să

călătoreşti cu Marc pe o coadă de mătură sau cu orice altceva nu e treaba nimănui decât a ta. Dar vreau să te văd fericită.

- Atunci, poţi să încetezi să-ţi faci grjii. Sunt fericită. Vocea ei era din nou visătoare. Extrem de fericită. Mai fericită decât puteam să cred că pot fi.

- Ei bine, sunt sigură că e o stare foarte plăcută. Râsul uşor al Brendei suna ironic. îţi aduci aminte ce mi-ai spus într-o zi când abia îl întâlniseşi pe Marc Winston? Am încercat, în felul meu, să te previn, dar n-ai vrut să asculţi. Ai spus că eşti capabilă să-l înfrunţi pe Marc pe propriul

lui teren. Voiai aventură. Voiai pericol. Erai o fetiţă provocându-l pe bărbatul periculos pentru a-ţi dovedi că nu te sperii. Eşti sigură că nimic nu te poate răni din nou?

- Nimic nu mă mai poate răni, zise Dell, plimbân- du-se prin cameră. Se pare că nu înţelegi. Situaţia este cu totul diferită.

- Diferită, poate, dar la fel de probabil te poate afecta. Te-ai aruncat cu toată ardoarea în această relaţie cu Marc pentru a ţi-l scoate din minte pe Terry Kendall. Ei bine, se pare că ai reuşit destul de bine, dar e timpul să te opreşti. A apărut lumina roşie pentru tine. Dacă aş fi în locul tău, n-aş trece peste ea.

- Dar am făcut-o deja, spuse Dell privind-o cu blândeţe peste umăr. îl iubesc şi e mult prea târziu ca să mai fac ceva în privinţa asta.

Brenda îşi dădu seama că aşa era.

- Oricum, zise Dell, de ce nu-ţi convine Marc? Nu cumva eşti puţin nedreaptă cu el? Pentru că un bărbat se întâmplă să fie bogat şi să arate bine nu e necesar să-l respingem. Femeile aleargă după asemenea bărbaţi, aşa se întâmplă şi cele care nu reuşesc să pună mâna pe el, răspândesc poveşti răutăcioase despre el, în

spatele lui. Se gândi la Lady Joan Contour care, Dell era sigură, o ura de moarte. Probabil mai erau şi altele. Dar ce ştii de fapt despre el?

- Dacă mă întrebi pe mine, nimic, fu Brenda obligată să recunoască. Ochii ei erau încă îngrijoraţi. Şi tu ce ştii, Dell?

- Nimic, de fapt... ciudat, în atâta timp petrecut împreună, cât de puţin aflase. Nu vorbea niciodată despre el. Ocazional, amintea despre tatăl său. Şi o dată, în ziua în care observase o cicatrice lungă şi adâncă pe care o lăsase la vedere slipul lui de baie alunecat mai jos, el recunoscuse cu indiferenţă că era vorba de o rană pe care i-o provocase testarea unui

nou model de maşină pentru tatăl său şi nu era în perfectă stare pentru a fi livrată publicului. Detaliile urma să le completeze Dell.

Trăiseră de la o clipă încântătoare la alta şi fiecare zi era o plăcere nedefinită, totul fiind suficient pentru moment, şi nu trecutul şi viitorul. Pentru ei, nu exista nimic, în afara clipei prezente.

- Nimic, repetă ea, şi nu-mi pasă! Nu vezi? îl iubesc aşa cum este. Nu vreau să fie aşa cum ar vrea altcineva. în plus...

Erau lucruri în viaţă care însemnau ceva

pentru el. Nu era numai farmecul. Mai era ceva...

- în plus, ce? întrebă Brenda.

Culoarea obrajilor Dellei era strălucitoare. Nu-i putea explica toate astea Brendei, dar erau alte lucruri pe care putea să le sublinieze şi o făcu.

Nu era o proastă. Nu era o şcolăriţă romantică. întâlnise o mulţime de bărbaţi fermecători, vedete de cinema, actori şi alţii, frumoşi ca zeii greci şi ştia cum se comportă. Participa frecvent la cocteiluri, recepţii, în apartamentul lui Greg şi bărbaţii aceia tineri beau prea mult din wiskyul lui Greg şi încercau să facă dragoste cu ea. Nici unul dintre ei n-a ajuns prea departe, dar asta nu-i împiedica să încerce.

îi spuse toate acestea şi altele Brendei care asculta şi nu mai spuse nimic, recunoscând că Dell mersese prea departe pe calea pe care o alesese şi închisese uşa în urma ei, punând avertizarea: Cei ce încalcă teritoriul vor fi condamnaţi.

Brenda se duse să stea de vorbă cu Bill şi acesta atrase asupra lui tot potopul de indignare când spusese că o întâlnise pe Dell în hol şi arăta ca o nălucă. Apoi întrebase dacă nu ia cina cu ei.

- Nu, iese din nou cu Marc Winston,

prostuţule, zise Brenda cu multă căldură.
Bill păru teribil de surprins.
- Cine? Eu? îngeraş, ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine? Te doare din nou ficatul?
Brenda se sufocă de indignare.
- Nu. Nu e ficatul. Nu e nimic rău cu ficatul meu. Tu eşti problema.
-Ascultă, nu înţeleg. Mă faci cum îţi vine la gură şi...
- L-ai încurajat pe Marc Winston! Tu l-ai invitat să joace tenis...
- Şi ce e rău în asta? Are un stil foarte frumos...
- O, un stil foarte frumos. De asta mă plâng. Oriunde se duce Marc Winston lasă în urmă un şir de inimi sfărâmate. Şi o va sfărâma şi pe a Dellei. Ea crede că nu, dar eu ştiu asta. O simt din instinct.

Se schimbau, şi Bill, chinuindu-se cu cravata, spuse timid.
- E vina mea?
- Sigur că e vina ta. Care e rostul unui bărbat dacă nu poate să apere de bărbaţi periculoşi o tânără naivă şi nesăbuită? Dacă ai fi avut o fărâmă de spirit practic, l-ai fi dat afară pe Marc Winston şi te-ai fi asigurat că nu se mai întoarce. Tenis! Invită-l la cină! încântat că Dell are cu cine să se plimbe. Ha! Dell a venit aici ca

să uite o decepţie sentimentală. Dacă ar fi fost ca cineva să facă dragoste cu ea, aş fi preferat să fii tu acela. Cel puţin, aş fi râs cu poftă.

- Nu cred că e de bun-gust ceea ce spui, zise Bill cu răceală.

- Nu mă simt în stare să dau dovadă de bun-gust.

Bill se reţinu cât putu de mult. Trebuie să fie ficatul, draga de ea. Afară, bătea puţin vântul. Mistralul, poate. Totdeauna o deranja. O să-i treacă.

- Poţi să faci ceva cu blestemata asta de cravată, Brenda? Uşor, draga mea, că mă sufoci.

- Ce frumos ar fi, spuse soţia lui.

Capitolul 3

- Adorabilă, şopti Marc. Mâna lui o strângea ceva mai ferm pe a ei, ţinând-o prizonieră cu drăgălăşenie. Buzele lui îi atinseră părul. Se mişcau ca o singură fiinţă în ritmul muzicii care curgea în valuri. Cred că ar fi trebuit să fii o sirenă. Ar fi trebuit să ştiu dinainte.

Ea purta o rochie violetă cu sclipiri de acvamarin şi de jad, cu pricepere asortate, care dădeau senzaţia culorii schimbătoare a apei.

Dell se gândea încă uneori la preţul acestei rochii şi, cu autoironie, câte cearşafuri şi

prosoape ar fi putut cumpăra cu acei bani. Intenţionase oare cu adevărat să se mărite cu Terry Kendall? Plănuise oare să contribuie cu lucrurile ei la zestrea familiei o dată căsătorită în stilul demodat din trecut? Cum ar râde Marc dacă ar şti...

- Dacă aş fi o sirenă, ce am făcut cu coada? întrebă ea.
- Nu ştii? Ai lăsat-o în urmă. Te îndrăgosteşti de un om obişnuit, muritor, şi îţi părăseşti apa frumoasă, stâncile şi iarba de mare. îl urmezi pe pământ pentru a-l atrage la ce îi e sortit.

Nu era nici o îndoială că Marc putea să spună asemenea lucruri remarcabil de bine. Aproape prea bine. Te făcea să-ţi dai seama că avusese o practică îndelungată pentru a căpăta această uşurinţă în stabilirea contactului cu oamenii. Ridică privirea spre el şi cu capul înclinat într-o parte, îi spuse:

- Ştii ce am crezut prima oară când te-am văzut?
- Nu. Ce ai crezut?
- Că pentru tine totul era de la sine înţeles. Mult prea de la sine înţeles; că totul ţi se cuvine.

Muzica încetă şi el o conduse înapoi la masă,

susţinându-i cotul cu degetele lui subţiri.

- Şi ce crezi acum?
- Cred şi acum acelaşi lucru.

îi potrivi scaunul să se aşeze şi în ochi avea un zâmbet derutant când se aşeză pe scaunul lui.

- Dacă aşa par, e pentru a-mi ascunde un complex de inferioritate cutremurător.

- Un complex de inferioritate? Tu! Gura ei schiţă o grimasă dispreţuitoare.

- Poţi să crezi sau nu. Eşti supărată pe mine pentru că am spus că te-ai îndrăgostit de un muritor obişnuit?

- Ce drept ai să presupui că sunt îndrăgostită?

Da, era supărată. Supărată că prin cuvintele aruncate cu uşurinţă şi prin zâmbetul lui ironic putea s-o afecteze, să-i citească în inimă şi s-o lase fără nici o apărare, nici o taină.

- N-am nici un drept, încuviinţă el. Poate că nu eşti. Poate că nu poţi fi. Poate că eşti complet lipsită de inimă, dar oricum îl vei ademeni pe bietul om spre soarta lui finală, spre osânda lui.

- Ce fel de osândă ai în vedere? Se uita la el şi era surprinsă de ceea ce vedea în ochii lui. întrebarea ei ironică nu aprinsese nici o lumină în ei, doar un zâmbet neîncrezător. în acelaşi timp,

erau liniştiţi şi ciudat de gravi, privind-o insistent.

Se uită din nou la el, fix de data asta, întrebându-se în legătură cu un gând nebunesc care-i veni în minte, dacă avea de gând s-o ceară în căsătorie, dacă osânda de care vorbea era căsătoria. Un cavaler tânăr şi vesel îşi întâlneşte soarta...

Apoi îşi dădu seama că ochii lui se schimbau, că zâmbeau din nou.

- Ceva profund şi de lungă durată, răspunse el. îl vei chinui, încântată să-l vezi zvârcolindu-se, pentru că n-ai inimă. Sau ai, Dell?

Nu avea? N-o chinuia el fără milă cu mâinile lui puternice şi leneşe? Avu sentimentul subit că o făcea deliberat, ca un puştan nepăsător care smulge aripile unei muşte ca să vadă dacă aceasta simte sau nu.

Brenda avea dreptate. N-ar fi trebuit să vină în seara asta. Dragostea pentru el era numai un joc la care se pricepea de minune şi când se va termina îi va mulţumi curtenitor partenerei pentru timpul agreabil petrecut împreună şi după aceea va uita imediat şi va pleca pentru a găsi pe altcineva cu care să-l joace data viitoare.

Dar pentru ea nu era un joc. îi spusese o dată Brendei, sfidător, că nu putea fi rănită, că nu-şi

făcea iluzii, că-l iubea aşa cum este, indiferent cum era, ca şi când ai încerca să-ţi fixezi dragostea pe ceva cu totul intangibil, o rază de soare, un val care se sparge la mal, la picioarele tale, pentru a dispărea în nisip şi a te lăsa cu nimic.

- Hai să dansăm din nou, zise el.

Ea se jucase cu mâncarea din farfurie, un pui preparat foarte bine de altfel, cum numai în Franţa se poate mânca, şi care avea un gust delicios, dar n-avea chef de mâncare.

Se gândise că orice ar fi fost mai bine decât să stea ochi în ochi cu el, încercând să pună cap la cap resturile sfâşiate ale mândriei ei pentru a-i ascunde ceea ce de altfel el ştia, dar o dată în braţele lui, simţi că e mai rău decât îşi închipuise. Voia să rămână pentru totdeauna acolo şi totodată la o mie de mile depărtare.

O dusese să cineze şi să danseze la unul dintre cele mai vesele restaurante de pe toată coasta. în seara aceea, luna avea să apară abia pe la miezul nopţii şi barca pe care o închiriase avea să-i aştepte până târziu.

Era timpul să spună că o doare capul şi că voia să meargă acasă.

N-a spus asta. Au mai dansat, însă. Au băut

un vin auriu, au râs şi erau foarte veseli. Se duseră la cazinou unde piedură bani şi Dell încetă să mai analizeze.

Când ajunseră în cele din urmă în port, uită de Brenda, uită de toate, cu excepţia faptului că era foarte fericită şi din nou trăi pentru clipa aceea.

Barca era pitorească, având velele de culoarea ruginei. Luminile ei dansau verzi şi aurii pe apele întunecate.

Dell se gândi că ar putea părea puţin nebună în hainele lor elegante de seară. Rochia de sirenă nu era cu certitudine cea mai potrivită ţinută pentru o plimbare cu barca la miezul nopţii şi după seara aceea nu

va mai fi aceeaşi rochie. Dar ce conta? Avea oricum ceva pe ea ca s-o protejeze, o mantie uşoară şi-şi schimbase pantofii cu toc înalt în nişte pantofi de plajă.

- Cred că... suntem nebuni, îi spuse Dell lui Marc. O, dar e grandios!

- Stai să vezi când e luna sus de tot. Se face roşie - Insula Trandafirului - de aici îi vine numele. Roşie ca solul din Devon.

Nu-i mai păsa de nimic, acum, stând mână în mână, simţind aerul răcoros al brizei. Bărbatul de

lângă ea nu-i frângea inima. Era numai companionul celei mai fericite zile din viaţa ei, fiinţa cu care dorea cel mai mult să fie şi era liniştită.

Insula prindea contur, ridicându-se din ape. Barca se îndrepta spre port, legănându-se pe valuri. Stâncile roz-roşii se ridicau drepte şi erau spălate de spuma mării întunecate. Portul era ca un gât de sticlă natural; şi când te aflai înăuntru nu mai puteai vedea marea deschisă.

Erau numai stâncile, cu pini pe înălţimile lor, un şir de vile şi cafenele atârnând aparent precar şi legate între ele prin trepte înguste.

Cafenelele erau strălucitoare, puternic luminate, având ca patroni pescari şi soţiile lor şi erau vizitate de turişti.

Peste tot erau flori, în cascade, peste zidurile de un alb lăptos, îmbătătoare prin parfumul lor.

- Este un loc ce seamănă cu o nestemată, murmură Dell, în transă. Prea minunat pentru a fi real. Ca scena unei comedii muzicale.

Marc o luă de mână. Urcară o scară printre pini. în jur, totul era foarte liniştit. Vântul încetase. Se uitară în urmă, în jos, la portul cu bărci şi lumina gălbuie a cafenelelor. Se auzeau zgomote de la distanţă, slabe, dar clare. Cineva cânta

acompaniat de mandolină, cu o voce caldă de tenor.
Urcară mai sus, dar încă nu se vedea nici o lună.
- Va ieşi mai târziu, o asigură Marc. Mai sunt ceva nori.
Se aşezară sub pini şi luară cina pe care el o adusese într-un coş: caviar, biscuiţi şi o sticlă rece de vin alb.
încă nu apărea luna. Printre pini suflă un vânt brusc. Dell tremură şi braţul lui se strânse în jurul umerilor ei.
- Să nu răceşti. Sunt destul de mare să te acopăr.
O ţinu strâns. Se simţea foarte bine în siguranţă şi
încălzită în felul acesta. Putea să-i audă bătăile inimii într-un ritm puternic şi egal. Nu bătea în ritm neregulat, ca al ei. Se întrebă dacă el putea să-şi dea seama şi
se sperie că va afla prea multe. De aceea, se mişcă, încercând să se depărteze, dar el o strânse şi mai tare.
- Nu fi încăpăţânată, scumpo. Stai foarte bine aşa.
- Prea bine, spuse ea încercând să-şi păstreze glasul uşor şi egal. Nu cred că o să fie

vreo lună. Nu crezi că am face bine să ne întoarcem?

- Te iubesc, Dell.

Ea rămase nemişcată, încercată de bucurie şi totodată de îndoială.

Rostise cuvintele cu atâta uşurinţă, ca şi când buzele lui o făcuseră de multe ori înainte.

- Nu... îşi trase mâna cu un gest brusc şi el i-o prinse şi o ţinu în continuare.

- Draga mea, ce s-a întâmplat?

- Sunt numai cuvinte, cuvinte goale!

- De ce crezi asta?

- Au fost atâtea altele!

îşi întoarse capul în altă parte şi astfel nu-i văzu faţa. Era liniştită şi întunecată şi ochii lui clari erau sumbri.

- Cine spune aşa ceva? întrebă el calm.

- O, Brenda şi... toţi care te cunosc. Lady Joan...

- Să nu vorbim despre ea. Ea nu ştie nimic despre dragoste. Tot ce vrea, este un bărbat care să-i permită să-şi plătească cheltuielile pe care le face cu toaletele.

- Totuşi, ţi-a plăcut suficient ca să te afişezi cu ea...

- O, Joan are momentele ei. Poate fi uneori amuzantă în felul ei sarcastic. Trebuie ca un

bărbat să fie îndrăgostit de orice femeie cu care iese în lume?
Nu avea nimic de spus la asta. Se gândea că ar fi trebuit să fie mulţumită. Nu-i spusese Brendei că asta era tot ce voia? Numai să fie cu el, să fie fericită, să trăiască din plin clipa, să-l audă spunând lucruri frumoase, chiar dacă nu erau adevărate.
Descoperea că nu era tot ce voia. Se ridică în picioare şi el îi dădu drumul.
- Vreau să mă întorc. N-o să fie nici o lună.
Mi s-a făcut frig. Glasul îi era îmbufnat, ca al unui copil care a fost dezamăgit cu o plăcere promisă. Fusese adusă pe acest drum să vadă luna şi acum nu era nici o lună, asta era tot ce sugera vocea ei.
- Foarte bine. El deveni brusc rigid. îmi pare rău în legătură cu luna. Şi-mi pare rău că te-am plictisit.
Ea râse uşor.
- Nu trebuie să te scuzi, nu aveai de unde să ştii ce o să se întâmple cu luna.
Marc strânse resturile cinei lor şi porni după ea. începură să coboare unul lângă altul, în tăcere. Nici măcar nu se atinseră până ce, părăsind locul acoperit în care stătuseră, dădură brusc peste o rafală de vânt care o răsuci pe Dell, făcând-o să se clatine.

El o prinse de braţ ca s-o susţină, dar mâna lui era impersonală şi rece.
Dell avea lacrimi în ochi. Totul fusese acum distrus din cauza stupidităţii ei. El era profund ofensat pentru că nu-i luase în serios cuvintele. E fatal să nu iei un bărbat în serios, mai ales când el însuşi ştie perfect de bine că n-are nici o intenţie de a fi serios.
Ploaia începu să cadă brusc. La început cu picături mari, apoi se înteţi până ce feţele le şiroiau de apă.
- Hai, trebuie să alergăm, zise Marc scurt şi-i luă mâna nu pentru că-i făcea plăcere, îi spuse atingerea degetelor lui, ci pentru că voia s-o grăbească.
Alergară cu stângăcie pe treptele umede. Este mai greu să te grăbeşti la coborâre decât la urcare.
- Mergi prea repede! gâfâi Dell. Piciorul i se răsuci pe o piatră şi ea se aşeză brusc jos.
- Te-ai rănit? Mai bine lasă-mă să te duc în braţe.
- Nu mulţumesc, zise Dell, furioasă. Era furioasă, deoarece căzuse în mod ruşinos şi pentru că i se rupsese rochia.
îşi frecă glezna şi se ridică în picioare, şchiopătând cu putere, simţind copilăreşte că totul, inclusiv furtuna, era vina ei.

- Rochia mea s-a distrus complet şi a costat o avere, zise ea aproape plângând.

- Nici o femeie cu puţină minte, scumpa mea, n-ar fi purtat o asemenea rochie la un picnic, o repezi Marc şi Dell se uită la faţa lui udă şi îndârjită, cu ochi inexpresivi. Nu ştia că poate să se arate atât de dezagreabil.

Amândoi păreau să fi uitat complet că nu cu mult timp în urmă o comparase romantic cu o sirenă, deşi nu-i plăcuse îmbrăcămintea ei şi, dacă asemenea lucruri există, probabil că acum arăta realmente mai mult ca o sirenă, cu părul lipit de cap şi rochia lungă plină de apă şi lipită de picioare încât dădea, pe drept cuvânt, impresia unei cozi.

Merseră împiedicându-se mai departe şi, în cele din urmă, văzură luminile portului şi pe neaşteptate, simţul umorului îi reveni Dellei, puţin cam slab, dar oricum râse în sinea ei de starea în care se afla.

Era, se gândi ea, extrem de amuzant. Brenda prezisese tot felul de rezultate sumbre de la această excursie fermecătoare şi care era realitatea? Se întorceau atât de uzi de parcă ar fi fost două pisici înecate, nemulţumiţi complet unul de altul şi cu nici o fărâmă de farmec între

ei. După această seară, probabil nu vor mai vrea să se vadă unul cu altul, el nu va mai vrea să dea ochii cu ea.

Dell râse şi Marc îi aruncă o privire dezgustată, arătându-şi dinţii albi într-un rânjet lipsit de umor.

- Mă bucur că găseşti totul atât de amuzant.

Era încă furios pentru că nu-l luase în serios, se gândi ea, şi râse din nou fără să-i spună de ce. Apropiindu-se de chei, fură întâmpinaţi de barcagiu, care cu expresii vehemente şi folosindu-şi ambele braţe, căuta să-i lămurească de ceva şi temerile secrete ale lui Marc fură confirmate. îi spuse Dellei:

- E cât se poate de perfect! Spune că vijelia asta n-o să se termine probabil până mâine dimineaţă şi până atunci nu putem părăsi portul.

Dell se uită speriată la el.

- Dar trebuie să ajungem înapoi. îşi îndepărtă părul ud de pe faţă. Brenda va face isterie şi îşi va închipui că ne-am înecat. Trebuie să ne ducă!

Marc reluă discuţia cu barcagiul, dar îi spuse Dellei că omul nu vrea în ruptul capului să părăsească portul; şi că ar fi o sinucidere sigură dacă ar pleca.

- Dar ce vom face, în cazul ăsta?

- Va trebui să stăm aici, zise Marc cu o răbdare rece. E elementar, nu-i aşa? Şi o privi încruntat, ca şi când ea ar fi fost vinovată de ce se întâmpla.

Mulţumesc lui Dumnezeu, se gândi Dell, că l-am văzut şi astfel. N-aş putea iubi un bărbat care s-a înfuriat într-o împrejurare în fond minoră.

Nu avea nici cea mai mică idee ce gânduri negre frământau mintea lui Marc.

Barcagiul sugera îndatoritor că deşi locul acela era înţesat de vizitatori, ar putea să le facă rost de o cameră de dormit la fratele lui, Jacques.

- Vă duc la Jacques.

Şi urmară aşa uzi singura străduţă pe care abia dacă se putea merge cu o căruţă trasă de un măgar. îi conduse la o casă joasă, de culoare roz, acoperită de flori. Lumina lămpii era primitoare şi Dell începu să-şi facă idei plăcute despre un pat confortabil şi ceva fierbinte de băut.

îi întâmpină o franţuzoaică durdulie şi negricioasă, care îşi ridică mâinile în semn de compătimire.

- A, micuţii mei! Ce păcat, ce păcat.

După aceea, urmă o conversaţie între ea şi barcagiu, Jacques şi Marc, din care Dell, care era foarte obosită, udă şi nefericită, nu mai încercă să înţeleagă nimic.

- Au deja trei turişti, îi spuse Marc, dar au o baracă în curte, de care ne putem folosi. Ce spui?

- Trebuie să acceptăm, spuse Dell epuizată.

Jacques îi conduse la o baracă de lemn, destul de spaţioasă, având drept mobilă o bancă de lemn, un scaun şi o sofa veche. Exista deja un şemineu în care ardea focul şi o ladă cu lemne alături. Puse o lampă pe masă şi lumina aurie dădu locului un aer prietenos.

- Mă duc să vă aduc nişte lucruri uscate, le promise el.

Dell se duse repede lângă foc şi-şi întinse mâinile spre flăcări. îl putea vedea pe Marc cu coada ochiului. îşi scosese sacoul şi-l scutura, stând în mijlocul încăperii, în cămaşa lui albă. Dell se feri să se uite la el.

Jacques se întoarse cu un braţ de pături şi haine şi un vas cu cafea fierbinte.

Apoi, după ce întrebă dacă au tot ce le trebuie, le ură noapte bune şi plecă.

Marc trase sofaua aproape de şemineu, turnă cafea într-o cană şi i-o oferi.

- Bea asta repede, cât e încă fierbinte.

- E fierbinte, mă frige!

- Cu atât mai bine. Şi mai bine ar fi să-ţi scoţi lucrurile ude de pe tine.

Dell spuse:

- Da. Dar nu se mişcă. Dinţii începură să-i clănţăne în timp ce stătea în faţa focului.

- Nu trebuie să te jenezi de mine, continuă el. Mă întorc cu spatele. Dar trebuie să-ţi scoţi lucrurile ude de pe tine, altfel ţi le scot eu. Obrajii Dellei ardeau şi o căldură care era mai mult decât fierbinţeala lichidului pe care-l bea îi cuprinse întregul corp. Ciudată, această stânjeneală, absurdă chiar, de vreme ce zile întregi stătuseră la soare aproape dezbrăcaţi.

El îi aruncă îmbrăcămintea care arăta femeiască dintre cele aduse de Jacques şi ea îşi scoase tremurând hainele ude, ştergându-se cu unul din prosoape. Exista printre haine o fustă care-i ajungea până la glezne şi o bluză de dimensiuni mari, albastră. Dumnezeule, ce arătare era în lucrurile acelea! Nu avea însă ce face. îşi răsuci mânecile şi începu să-şi usuce părul cu prosopul.

- E în regulă? se interesă el.

- Uf, răspunsul ei veni înfundat din prosop, şi când îşi scoase capul şi se întoarse, el se afla deja îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de-ai lui Jacques şi un pulover de lână.

Se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

- Dacă te-ai putea vedea...

- îţi convine să vorbeşti acum...

- Oh, dragul de tine...

- Dacă aş fi artist, te-aş picta îmbrăcată aşa. Nu mai râdea acum şi o luminiţă se aprinse în ochii lui, după care continuă:

- Cu o fustă de primă doamnă şi cu chipul care arată tocmai opusul.

Inima ei începu să bată puternic. Cu o curioasă detaşare, se gândi că Brenda avusese dreptate. Fusese o nebunie să vină. Era ca şi cum căuta cu orice preţ

necazul. Dar nu avea cum să ştie că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură. Păstrează-ţi capul pe umeri, Dell... totul va fi bine, dacă-ţi păstrezi capul pe umeri. Măcar dacă nu se va uita la mine.

Spuse cu voce tare:

- Mai ai cafea?

Se întoarse, mult prea grăbită să ia cana de pe masă şi, din greşeală, atinse lampa cu mâneca şi o răsturnă. Ţipă când uleiul care cursese se aprinse şi Marc se repezi să ia o haină udă şi să-l stingă.

întunericul se aşternu în cameră şi auzi vocea lui cu o anume îngrijorare:

- Te-ai ars? Draga mea, draga mea, te-ai ars?

Pe dibuite, ajunse la ea. Dell era încremenită, rigidă, tremurând. Se desprinse de lângă el, dar degetele lui se strânseră, prinzându-i braţul. Strânsoarea lor o durea, dar era totodată ca un extaz şi voia ca extazul acesta să nu se mai termine. Putea să-i simtă respiraţia, grea şi aproape, atât de aproape. Putea să-i audă chiar bătăile inimii, sau erau bătăile inimii ei, izbindu-i violent, sălbatic, pieptul? Nu ştia. Poate că erau amândouă, inimile amândurora, bătând împreună.

Tremura. El o simţi şi braţele îi alunecară rapid în jurul ei, ţinând-o strâns. Ochii ei se obişnuiseră cu

întunericul şi la lumina focului reuşiră să se vadă. Dell văzu licărul strălucitor din privirea lui, o venă zvâcnind la tâmplă, gura lui flămândă aproape de gura ei doritoare şi murmurul lui abia auzit.

- Iubito, scumpa mea...

închise ochii şi mâinile ei se întinseră orbeşte încolăcindu-se după gâtul lui.

Se simţi brusc complet nebună şi complet sănătoasă. Nu ştia care stare prevala. De ce mi-e frică acum? se întrebă ea. De ce am fost atât de proastă? Asta e fericirea. Asta am vrut tot timpul, această beatitudine completă.

- N-a fost nimeni ca tine, Dell. Am ştiut din

primul moment. îţi aminteşti? Niciodată. Glasul lui şoptit o mângâia. O ridică în braţe. Eşti atât de uşoară. Atât de mică şi de fragilă încât te-aş putea frânge într-o mână...

Capitolul 4

- Draga mea, nu a fost greşeala lui Marc. N-avea de unde să ştie că o să survină o furtună şi că nu vom mai putea să ne întoarcem. Sigur că ţi-ai făcut griji şi îmi pare nespus de rău. Dar sincer, n-am avut ce face, nu?

Dell zâmbi vinovată din cada plină de spumă şi Brenda, aşezată pe un scaun de plută, privea cu o severitate care era în mod ciudat în contradicţie cu frumuseţea ei delicată.

- Cred că e datoria unui bărbat să rezolve o asemenea problemă. Ar fi trebuit să ştie, zise ea cu vădită iritare. în fine, te-ai întors în siguranţă şi chiar dacă mi-au apărut câteva fire albe în păr imaginându-mi-te într-un mormânt acvatic, cred că putem să trecem peste incident şi Bill poate să returneze banii cu care ceilalţi contribuiseră la coroană. Să răspund la telefon?

- O, îngeraşule, te rog!

Brenda traversă dormitorul Dellei şi aceasta

rămase în spuma vaporoasă, ascultând ce se vorbea.

- Bună... nu e Dell. Sunt Brenda. E camera Dellei, într-adevăr, dar ea este în baie... ei, cât putem de bine... Vreau să spun, din câte am auzit despre aventura voastră, ar fi trebuit să facă o pneumonie... foarte bine... îi voi spune.

- Marc? întrebă Dell cu o indiferenţă contrazisă într-un mod ciudat de obrajii care i se înroşiră.

- Cum ai ghicit? Nu crezi că apa e prea fierbinte? Arăţi prea roşie. Te invită la prânz.

- Brenda, fii mai drăguţă cu Marc, se rugă ea. Eşti nedreaptă cu el, serios. Doresc teribil să te placă.

Brenda se uită la ea din pragul uşii şi ştiu că aceasta era o Dell diferită de cea care plecase cu o veselie atât de sfidătoare în excursie. Nu mai era o fetiţă care-l provoca pe omul sperietoare, gogoriţa aceea, care ar fi încercat s-o rănească. Crescuse, se maturizase. Avea o maturitate nouă, pe care Terry Kendall nu i-o acordase niciodată. O maturitate delicată, totuşi. Era frumoasă astăzi, cu o frumuseţe deosebită, aparte, care izvora dintr-o flacără interioară, strălucitoare. O asemenea

frumuseţe nu putea avea decât o cauză; Brenda ştia ce era şi inima ei era plină de speranţă şi teamă pentru Dell.

- Voi încerca de dragul tău, zise ea cu blândeţe. Dar recunosc că nu va fi uşor.

După asta, plecă. Nu avea nimic să-i mai spună Dellei. Era mult prea târziu pentru cuvinte. N-avea rost să-l mai muştruluiască acum pe Marc Winston. în plus, era posibil să fi fost nedreaptă şi Brenda încerca să fi fost corectă cu el, dar era mai îngrijorată pentru Dell decât ar fi vrut să fie. După cum spusese Dell, reputaţia lui era ca a oricărui bărbat bogat, chipeş şi neangajat în vreo legătură, numai dacă nu-i pretindeai să ducă viaţa unui călugăr într-o mănăstire. Femeile trebuia să alerge după un asemenea bărbat şi probabil că Marc Winston nu făcea excepţie.

Problema era ce are de gând să facă acum? se întrebă ea. Pentru Dell, vacanţa aste e mai mult decât un simplu flirt. Se îndrăgostise profund de el, şi sincer. De aceea, nu putea să facă nimic vorbind cu ea. Dar ce se întâmpla cu el? Se gândeşte oare la căsătorie? Greu de răspuns la aceste întrebări. Probabil că Dell însăşi nici nu şi le punea. Era din nou prea

îndrăgostită ca să se gândească la viitor. Se spunea că dragostea e oarbă şi era fericită în orbirea ei.

Singurul lucru care fusese real era noaptea trecută. Cel mai real şi mai frumos lucru din viaţa ei. îl iubea pe Marc şi el o iubea la rândul lui; nimic altceva nu merita să le umbrească dragostea. El lăsase deoparte aerul nepăsător şi vesel şi asta era tot ce voise Dell.

Se simţea bine în cada plină cu spumă şi retrăia fiecare mic detaliu cu intensitate, amintindu-şi cum arăta Marc la lumina focului şemineului, umbrele ciudate pe care le aruncau pe pereţi, amintiri amuzante, dragi. Amintindu-şi fiecare inflexiune a vocii lui, senzaţia părului său ud de ploaie şi începând să se usuce, formând bucle, toate o umpleau de încântare.

îşi aminti panica teribilă care o cuprinsese când se trezise de dimineaţă şi descoperise că el nu era alături de ea. Baraca era goală. Soarele strălucea şi o pasăre cânta, dar pentru ea, în acele minute, lumea era întunecată.

Apoi îi auzise paşii. Uşa fusese deschisă şi soarele îşi aruncă razele pe podea când el trecuse pragul.

Se aruncase direct în braţele lui.

- O, dragul meu, bângui ea. Eram singură şi speriată. Am crezut că ai fugit şi m-ai părăsit.

- Prostuţă scumpă. O ţinuse strâns, aproape de pieptul său acoperit cu puloverul împrumutat. Nu

mai eşti singură, acum. Dormeai când Jacques m-a chemat afară. Fratele lui ne va duce acum. Eşti gata?

- E devreme, aşa-i?

- Destul de devreme. E spre binele nostru. Nu avem nevoie să fim aşteptaţi de prea multă lume, nu? Putem să folosim lucrurile astea; aşa sărăcăcioase, sunt mai puţin evidente decât cele cu care eram îmbrăcaţi aseară. Şi Antoine, acesta e numele barcagiului, le va aduce înapoi.

Stătuse şi privise de jur-împrejur baraca sărăcăcioasă, părăsind-o împotriva voinţei ei, gândin- du-se că o parte din fiinţa ei va rămâne acolo. Apoi, Marc o luase pe după umeri şi o condusese afară.

Şi acum, Marc o invita să ia cu el masa de prânz.

Se îmbrăcă îngrijt, cu mare atenţie, pentru el. Era cuprinsă de timiditate când coborî în hol şi

dădu de el aşteptând-o, dar se topi repede sub privirea lui şi atingerea mâinii lui. Pentru ea, toate astea aveau însemnătate, sentimentul că aparţineau unul altuia.

- Obosită? o întrebă el cu blândeţe.

Ea clătină din cap.

- Mă simt ca şi cum n-aş mai putea fi iarăşi obosită.

- Hai să bem ceva.

Soarele era arzător şi strălucea puternic, în timp ce el o conducea afară din hotel. Se duseră la cel mai popular bar din staţiune şi Marc comandă două martini.

- Pentru tine!

- Pentru noi! replică ea cu delicateţe. Duse paharul lângă al lui şi ciocniră. Cineva trebuie că atinsese braţul lui Marc pentru că el scăpă paharul şi acum se uita la cioburile răspândite pe jos.

Scoase o exclamaţie înăbuşită şi Dell îi remarcă atunci o paloare pe care n-o mai văzuse înainte. îşi dădu seama că el nu realiza cum arăta, că tocmai descoperea ceva tainic, fapt care o sperie.

- Marc, ce s-a întâmplat?

Nu păru s-o audă. Dar glasul ei îl trezi la realitate

şi privirea se tulbură.

- Idiot neîndemânatic, râse el scurt. Mi-a fost teamă să nu se împrăştie pe rochia ta. Comandă un nou martini. Era cât se poate de normal şi indiferent acum, dar Dell nu se simţea la fel. Numai în acea secundă se gândise la rochia ei. Şi nici nu putea fi sigură că braţul lui fusese atins de cineva. Paharul alunecase ca şi cum degetele lui ar fi amorţit şi nu-l mai putuseră ţine sau să-l ducă la buze.

Duse mâna după cel de-al doilea pahar pe care barmanul i-l întinsese pe tejghea.

- Uite aşa, acum. Zâmbea de această dată din nou cu acel zâmbet care-i fermeca inima. Mai mult noroc data viitoare!

Dell observă cu o detaşare ciudată că el nu răspunsese toastului ei.

***

Veni după o săptămână. Era o telegramă de la Gregory Lovat care sosi o dată cu micul dejun.

„Te rog să te întorci imediat cu avionul stop Netta se dă peste cap şi totul este aranjat să înceapă în septembrie stop Nu pot să mă descurc fără tine şi mă voi revanşa stop al tău fără rezerve Greg“

Dell o citi cu atenţie, dându-şi seama ce

însemna, în primul rând, confruntarea cu faptele. Mai avea încă cinci zile din vacanţa ei, cinci zile care aveau o importanţă deosebită. Era de neconceput să-l lase baltă pe Greg. Dell nu putea face aşa ceva. Nu lăsase pe nimeni baltă în viaţa ei.

Dar telegrama o trezise brusc la realitate. Trăise de la o zi la alta, ca şi când vacanţa ei ar fi durat o veşnicie, plutind cu ochii închişi pentru că era mai fericită astfel.

Ea şi Marc făcuseră împreună aceleaşi lucruri, înotând, călătorind, mergând la alergări de cai, încer- cându-şi puţin norocul la joc, ca şi când această perioadă, când erau împreună, lenevind ore în şir după cum aveau chef, nu se va sfârşi niciodată.

Nu vorbiseră despre viitor niciodată când, în ciuda ochilor ei închişi, nori mici umbriseră strălucirea soarelui ei propriu şi un fior rece îi cuprinsese inima.

Momente când simţise că Marc se schimba într-un fel pe care nu-l putea defini, că era mai puţin în largul lui cu ea.

Dell împături telegrama lui Greg cu degete absente, exacte. Privirea ei se îndreptă spre

ceas. Deja formaţia ei de secretară conştiincioasă se făcea simţită, obligând-o să renunţe la viaţa privată şi să se conformeze solicitării.

Ridică receptorul şi ceru recepţia. Puteau să-i spună ora la care pleca următorul avion şi să-i facă rezervarea corespunzătoare? Ceru să i se trimită nota de plată în cameră.

Apoi începu să-şi împacheteze lucrurile în valize, deschizând toate sertarele şi şifonierul. Nu era nevoie să se grăbească pentru că avionul pleca abia după- amiază şi era încă devreme, dar era o treabă care trebuia făcută.

Era totodată un lucru care putea fi făcut mecanic în timp ce mintea ei era preocupată de alte gânduri.

Nu putea să plutească aşa cum o făcuse până atunci. Trebuia să deschidă ochii şi să se confrunte cu situaţia.

îl iubea pe Marc, atât de mult încât fără el viaţa i se părea un drum pustiu care se întindea fără sfârşit în faţa ei... Dar problema era dacă şi el simţea acelaşi lucru. Sau Brenda avea dreptate şi totul nu fusese pentru el decât un mod agreabil de a-şi petrece timpul, o relaţie

trecătoare pe care s-o uite repede şi să treacă la altele.

- Nu, spuse ea şi se simţi ca o proastă când se trezi că vorbeşte singură. Nu, nu cred asta. Nu trebuia să-şi facă probleme în privinţa viitorului până când apărea el. Marc nu avea de unde să ştie că vacanţa mea s-a redus cu cinci zile. Fir-ar să fie, Greg, nu, îmi pare rău, Greg, nu e vina ta.

Rămase nemişcată şi mâinile i se strânseră pe rochia de satin pe care o ţinea şi brusc ştia ce avea de făcut.

îşi puse pălăria şi ieşi afară în soarele strălucitor. Erau puţini turişti care se plimbau acum. Luă un autobuz care o duse pe coasta minunată unde Marc avea închiriată o vilă, la vreo doi kilometri în afara oraşului.

Coborî din autobuz la circa o sută de metri de vila lui, o casă joasă printre palmieri şi oleandri. Trecu prin poarta de fier forjat şi străbătu o alee mică, gândindu-se că acesta era lucrul cel mai bun pe care îl putea face. Trebuie să-l văd înainte de plecare, ca să-i spun şi să-mi iau rămas bun. Vom face unele planuri, dar nu ne-am fi putut lua rămas bun la hotel, unde e greu să găseşti intimitate. Făcuse bine că venise aici.

Sună şi menajera lui deschise uşa, aranjată frumos cu şorţul alb şi părul cenuşiu.

- Mademoiselle! O cunoştea pe Dell, care mai fusese la vilă o dată sau de două ori cu Brenda şi Bill, dar zâmbetul ei de bun venit era reţinut şi îngrijorat.

- Domnul s-a trezit? Dell era puţin nervoasă acum. E deosebit de devreme, ştiu, dar...

Din spatele menajerei se auzi un râs, un râs feminin, maliţios şi sacadat, după care apăru Joan Contour.

- Bună, spuse ea cu o agresivitate făţişă. E al naibii de devreme, nu? Prefer să mă trezesc devreme când ziua este călduroasă, dar sunt momente când...

Dell o privi cu o mânie care-i puse un nod în gât. Ce căuta aici Joan Contour?

Una din armata de femei căutătoare de plăceri, cum îi spusese Marc şi simţise dispreţ în glasul lui. Dell nu se mai gândise la ea. Era ultima persoană pe care se aştepta s-o găsească la vila lui Marc la ora aceea a dimineţii.

Dragostea ei pentru el se lupta cu supărarea ei. Nu trebuie să trag concluzii pripite, se gândea. Poate exista vreun motiv plauzibil

pentru care se afla acolo. Cel puţin să-i dau o şansă să se explice.

Ignoră remarca celeilalte şi se întoarse să-i vorbească menajerei, dar femeia dispăruse, se strecurase discret cu buzele strânse, cu ochii tulburi. Ce putea face acum? se întrebă Dell. Acum, când trebuia neapărat să-l vadă pe Marc?

- Marc... începu ea. Ochii căprui ai Joanei Contour străluciră şi gura i se strâmbă într-un rânjet acru zeflemitor. Clătină din cap cu regret exagerat.

- Mă tem că nu e aici, copila mea. Cred că este alături de o rudă bolnavă. N-are nimic de-a face cu mine, te asigur, aşa că nu trebuie să te uiţi ucigător la mine. Capul i se înclină într-o parte. Ne-am mai întâlnit, bineînţeles. Eşti ultima iubită a lui Marc, nu? Iar eu sunt penultima. Avem multe în comun.

- Nu prea cred, ripostă Dell, incapabilă să-şi stăpânească dispreţul şi iritarea din glas.

- Greşeşti, să ştii! zise cealaltă batjocoritor, deşi pentru o clipă un licăr care nu era batjocură, ceva ce aducea mai mult a durere i se citi în ochi. Nu trebuie să-ţi pierzi timpul urându-mă...

- Nu te urăsc...

Nu era adevărat, dar recunoscând că urăşti pe cineva dai oamenilor o oarecare importanţă.

- Dacă Marc nu e aici, făcu o pauză şi continuă cu tărie, poate îi transmiţi un mesaj când se întoarce? Spune-i că am venit pur şi simplu să-mi iau rămas bun pentru că trebuie să mă întorc imediat la Londra.

- Nimic altceva?

- Nu.

- Eşti o fată deşteaptă, nu-i aşa? Mai deşteaptă decât am fost eu. Aceasta e singura modalitate de a te purta cu Marc. Să-i spui la revedere înainte de a ajuge să-ţi spună el. Privirea ei deveni brusc tăioasă. Sau l-ai găsit liber?

- Să-l găsesc liber? repetă Dell surprinsă. Joan Contour o studie cu viclenie şi râse. Şi Dell se simţi îngheţată şi tremură în plin soare.

- Nu cred! speculară ochii căprui. Nu, nu cred. Cred că dragul de el te-a ţinut în şah şi pe tine. N-ai ştiut că are o soţie, nu?

Holul pardosit cu piatră era întunecos din cauza jaluzelelor trase şi în întuneric ochii Joanei Contour străluceau agresiv.

N-ai ştiut că are o soţie? Cuvintele răsunau în urechile lui Dell cu inflexiuni diferite: are o soţie, are o soţie...

La început tare, apoi într-o şoaptă batjocoritoare. Aproape de urechea ei, apoi de la distanţă, dintr-un colţ umbros. Dell observă cu surprindere că buzele Joanei Contour nu se mai mişcau, dar ea continua să le audă.

Nu le credea...

Minte, desigur. M-a urât chiar de la prima dată când m-a văzut. A fost gelosă tot timpul, pentru că Marc m-a preferat pe mine. Aş fi făcut la fel în locul ei... mă urăşte şi este geloasă. Crede că dacă mă poate speria şi o să plec...

Asta era partea emoţională a creierului ei, revenin- du-şi cu îndârjire din durere şi înarmându-se împotriva ei cu orice armă, chiar cea mai slabă. Refuza

să admită şi să accepte. Dar cealaltă latură, latura raţională, o determină să înregistreze înfăţişarea femeii.

Avea părul ciufulit, pungi sub ochi, buzele strânse amarnic, iar rochia arăta de parcă dormise în ea.

Dell se gândi, brusc, la rece, speriată. Avu un şoc. Era adevărat. Nu încearcă numai să mă sperie, ci îmi spune adevărul. Dar de unde ştia?

Se încruntă. Ce făcea Joan Contour acolo, la vila lui Marc, la acea oră a dimineţii, în starea aceea nenorocită?

Ca şi cum ar fi pus întrebarea cu voce tare, gura acesteia se strânse şi mai amarnic.

- Aşadar, nu ştiai? Suntem două, nu-i aşa? Lăsându-l pe Marc să ne înşele... Poate că n-aş fi aflat...

Noi. Lady Joan Contour şi eu. O durea să fie asociată cu femeia cealaltă, dar voia să mai asculte.

- Am venit aici noaptea trecută. Presupun că am băut câteva pahare, altfel n-aş fi făcut-o. Dar te uram cumplit şi, de asemenea, îl uram şi pe el. înţelegi, am crezut cândva că mă voi căsători cu el.

Râse. Un râs lipsit de veselie. Un râs amarnic, autozeflemitor.

- Amuzant, nu? Ideea mi-a venit aseară şi m-am gândit că aş putea obţine ceva dacă-l găsesc singur. Părea că merită să încerc. M-am pregătit

de acţiune cât am putut de bine şi Marc s-a plictisit. Aşa că a scos adevărul la iveală că era căsătorit şi că-mi pierdeam timpul cu el.

Dell simţi că inima i s-a oprit să mai bată, vizualizând scena.

- O, în modul cel mai curtenitor şi fermecător, zise cealaltă cu glas scăzut. Totuşi, a fost un şoc şi mi-am dat seama că nu mai am nimic de făcut decât să-mi înec amarul. Presupun că am leşinat şi nu i-a convenit să mă ducă înapoi în starea în care eram pentru că m-am trezit în dimineaţa asta pe canapeaua de aici. Din ce spunea menajera, a primit un telefon. în dimineaţa asta, aflând că o mătuşă de a lui de la Nisa e pe patul de moarte şi a plecat fără să spună la revedere. Presupun că nu-l putem acuza.

Ridică o mână şi-şi îndepărtă părul de pe faţă. Ostilitatea îi dispăruse din privire. îi aruncă lui Dell o privire aproape compătimitoare.

- A fost un impostor şi pentru tine, nu? Dar nu i-o iau în nume de rău. Nu merită. Se pare că e căsătorit de ani de zile, dar nu consideră necesar s-o spună. îşi

face mendrele şi o păstrează ca rezervă când gluma se îngroaşă. Din nou acel zâmbet lipsit de

veselie îi marcă chipul şi continuă: trebuie că am fost foarte răutăcioasă şi le-a fost greu să se descurce cu mine noaptea trecută.

Dell făcu un gest vag cu mâna. Dacă n-ar mai vorbi...

Acum, începea să înţeleagă toate acele lucruri pe care nu le înţelesese înainte despre Marc. Tăcerile lui, acea privire tainică, întunecată, care îi apărea în ochi uneori. Observase deseori cum acei ochi clari şi luminoşi aveau ceva abscons. Acum ştia de ce, erau un paravan pe care ceilalţi nu trebuia să-l pătrundă.

Acum putea înţelege dispoziţii sumbre când înţelegerea lor părea umbrită de un nor. Şi brusc, îşi aminti ziua când toastase pentru ei, „Pentru noi!“ şi paharul îi alunecase dintre degete şi se spărsese, după care râsese, comandase un alt rând de băuturi şi nu răspunsese niciodată acelui toast.

Se gândea acum cu tristeţe că fusese onest cu ea, în felul lui. Dar, o, dacă mi-ar fi spus! Ar fi trebuit să-mi spună adevărul, să-mi fi spus că nu e liber. N-ar fi fost nici o diferenţă, dar ar fi trebuit să-mi spună.

Tremura, deşi nu-şi dădea seama până când glasul Joanei se auzi din nou:

- N-ai vrea să stai puţin jos? o întrebă ea. In glasul ei nu mai era nici o maliţie sau ciudă. Ostilitatea putea să ia sfârşit de vreme ce amândouă fuseseră înşelate.

Dell dădu din cap.

- Nu, mulţumesc. E cazul să mă întorc. Trebuie să iau un avion spre Londra. Glasul îi suna ciudat şi pentru propriile urechi; parcă ar fi fost un disc, suna atât de ireal, cuvintele fiind lipsite de orice avânt.

Se întoarse şi merse pe aleea scurtă până la poartă şi ieşi, lăsând-o pe Joan Contour să se uite după ea.

Păruse o eternitate, dar întreaga conversaţie durase absurd de puţin.

Aşa se întâmplau lucrurile importante ale vieţii, ca un film cu mişcare încetinită?

S-a trezit domnul? Domnul este plecat. Domnul are o soţie. Mulţumesc, e cazul să plec...

Aceasta era toată povestea, pe scurt. Scena succintă îi trecu din nou prin faţa ochilor ca un film de desene animate viu colorat.

In definitiv, se gândi ea cu tristeţe, viaţa însăşi poate lua sfârşit astfel, cu o repeziciune crudă şi neîndurătoare. Un copil pe stradă, un şofer neatent şi sfârşitul întunecat...

Mergea cu pas sigur. Culorile zilei erau strălucitoare şi arzătoare. Soarele o bătea în cap şi arunca în

urmă o umbră scurtă pe caldarâm. Autobuzul către St. Simon o depăşi, dar nu-i făcu semn. Nici măcar nu-l văzu.

Din fericire, Brenda încă nu se trezise, când ajunse la hotel. Brendei îi plăcea să lâncezească în pat, mâncând cornuri şi bând cafea. îşi făcu apariţia când Dell îşi recăpătase stăpânirea de sine şi protestă că trebuia să-şi scurteze vacanţa. Dar în spatele acelor lamentări se simţea un sentiment de uşurare. Nu fusese capabilă să se descotorosească de acele simţăminte de responsabilitate pentru Dell, fusese îngrijorată în legătură cu Marc Winston şi o dată ce Dell se afla din nou la Londra, responsabilitatea ei înceta.

Numai când ea şi Bill o conduseră pe Dell făcu o referire la el:

- Ce s-a întâmplat cu Marc? întrebă ea, în ultimul minut curiozitatea învingându-i discreţia. Eram sigură că va fi aici cu flori şi ciocolată şi tot felul de atenţii. Nu te-ai certat cu el, nu?

Zâmbetul Dellei fu strălucitor şi destul de convingător.

- O, nu! zise ea. A trebuit să se ducă la Nisa, la o mătuşă bolnavă.

Numai după ce avionul plecase, Brendei îi fu neclar de unde ştia Dell acest amănunt.

***

Gregory Lovat o aşteptă pe Dell la aeroport. Acesta era unul din gesturile frumoase ale lui Gregory, se gândi Dell recunoscătoare. Puteai fi numai secretara lui, dar te trata ca pe o fiinţă umană, ca pe oricine.

- îngeraşule, zise el sărutând-o uşor pe frunte. Mi-ai salvat sănătatea mentală, dacă nu viaţa. Te simţi puternică?

- Puternică, zâmbi ea.

- Mulţumesc Cerului pentru asta.

O conduse până la maşină, făcându-i un comentariu despre viaţă în general - avea o privire întunecată asupra ei în acel moment - pentru care îi era sincer recunoscătoare. Atâta timp cât vorbea, ea putea să tacă. O dată ce începea, nu mai avea nevoie de nici un stimulent. Nu-şi dădea seama că în timp ce vorbea o studia pe ascuns, găsind ceva în tăcerea ei care depăşea simpla lipsă de cuvinte. Ceva care îl determină s-o întrebe îndată ce plecară de la aeroport:

- Rău de avion?
- Nu în mod serios.
- Oricum, arăţi frumos bronzată. Te-ai distrat bine?
- O, minunat.

Se aplecă în faţă, cu privirea la drum şi una dintre sprâncene i se ridică puţin. Minunat era un cuvânt pe care Dell îl folosea rareori. Dar la ea avea ceva dintr-o monedă falsă. Deveni la rândul său tăcut, digerând spusele ei şi acum Dell se grăbi să vorbească, puţin nerăbdătoare.

- Spune-mi ce s-a întâmplat? întrebă ea. Despre piesă, vreau să spun. Telegrama ta era cam alarmantă.
- Copila mea, a fost ultimul strigăt la unui suflet chinuit. Se uită din nou la ea. Te-ai supărat pe mine că te-am smuls de la eventualele tale distracţii?
- Desigur că nu! Nu fi prost!

Reuşise să-i răspundă cu uşurinţă. Dar, se gândi el, nările ei aveau ceva deosebit şi mâinile le ţinea foarte strâns pe geanta din poală. Ceva nu era în regulă. Fusese un prost că nu-şi dăduse seama, pentru că o cunoştea foarte bine pe Dell şi Gregory Lovat nu era nici pe departe un prost.

Ceva nu era în regulă. Ce?

Era cu gândul încă la Terry Kendall? Dell îi spusese puţin despre chestiunea asta înainte de a pleca în vacanţă şi ceea ce-i spusese fusese însoţit de un zâmbet strălucitor, nepăsător. De data asta, nu mai era o nepăsare veselă.

Se încruntă puţin şi începu să vorbească despre piesa care era încă pe masa de lucru. Dar mergea bine. Ideea era de a o prezenta puţin pe West End şi apoi să ajungă cu ea la New York, unde piesele englezeşti şi actorii englezi erau în vogă. Netta Dupres era cea mai mare problemă, era dificilă, vrând să le facă pe toate cum vrea ea. Se pierdea timp şi timpul era un factor vital.

Era liniştitor să-l asculţi relatând asemenea lucruri. Puteai să-l asculţi cu o ureche şi să te gândeşti la altceva, cu toate că ar fi vrut să nu se mai gândească la nimic, să-şi scoată totul din cap.

Nu încă. Nu putea încă să se elibereze de visuri şi coşmaruri. Visul că Marc se gândea la ea, coşmarul discuţiei cu Joan Contour la uşa vilei lui Marc. Nu putuse încă să găsească un antidot pentru durerea pe care o simţea în inimă.

Gardurile vii de pe marginea şoselei alunecau

pe lângă ei şi ea se gândi la frumuseţea maşinii bej

a lui Marc şi se întrebă cine va persoana care va călători cu ea, alături de Marc, sub soarele Rivierei.

Brenda o prevenise, chiar de la început şi ea refuzase să asculte. Râsese şi-i spusese Brendei că-i plăcea focul. Că era amuzant să se joace cu focul.

Amuzant. Asta fusese la început. Ei bine, se amuzase cât se amuzase. Dar nu s-a oprit la amuzament. La urma urmei, Brenda fusese înţeleaptă şi ea fusese stupid de oarbă. Se purtase cu ea însăşi aşa cum mizase fisele la ruletă şi pierduse.

Fusese atât de sigură pe ea însăşi! Atât de sigură că nimeni n-o va mai răni după Terry. Acum ştia că rana provocată de Terry nu fusese gravă. în douăzeci şi patru de ore de când îl cunoscuse pe Marc, îl uitase pe Terry. Mersese cu veselie înainte, încălzindu-şi inima pe care Terry o răcise la focul pe care Marc îl aprinsese în ea. Acum se arsese şi, cu toată hotărârea ei de a uita, ştia că cicatricele vor rămâne pentru toată viaţa.

îşi bătuse joc de ea, desigur. Dar totul depindea de modul cum priveşti lucrurile. Este o nebunie să iubeşti un bărbat care nu se sinchisise să-i spună că era însurat?
Şi dacă Marc i-ar fi spus? Ar fi schimbat cu ceva situaţia? Putea ea pretinde cu adevărat că Marc o

înşelase luându-i tot ce avea şi neoferindu-i nimic în schimb? Ştiind prea bine că nu avea nimic de oferit! îi repugna genul de târguială la care se gândea, îmi dai ceva şi îţi dau în schimb altceva! Dă-mi un inel, promisiunea de a ne căsători şi în schimb îţi dau dragostea mea...

îl iubise pe Marc deoarece l-ar fi iubit oricum, şi asta era tot ce putea spune.

Aparent, era căsătorit de ani de zile, dar nu considerase necesar să-i menţioneze acest lucru. Vrusese să se distreze şi să se descotorosească de ea dacă îl sâcâia, folosind această motivaţie.

Cam aşa sunaseră explicaţiile Joanei Contour, care continuau să-i răsune în urechi, făcând-o să se cutremure.

Asta o durea atât de teribil încât i se părea insuportabil. Fusese pur şi simplu „un amuzament“. Fără îndoială, dacă l-ar fi văzut în

dimineaţa aceea, aşa cum încercase şi dacă ar fi considerat că îi face greutăţi ca Joan Contour, s-ar fi debarasat de ea...

Cel puţin, slavă Domnului, nu-l văzuse, nu mai îndurase şi acest calvar. Fusese destul de greu să asculte destăinuirile Joanei. Din partea lui, ar fi fost pură agonie...

- ... am spus că femeia aceasta este acid sulfuric?

Glasul lui Greg o trezi la realitate. Ştia, bineînţeles,
că vorbise tot timpul, dar nu auzise nimic din ce-i spusese.
Acum, tonul lui ridicat îi reclama atenţia.

- Ce femeie? întrebă ea prosteşte.
- Ştiu că n-ai ascultat, o acuză el.
- Problema ta e să conduci, Greg. îmi spuneam rugăciunile. Poate că dacă piesa ta va fi un succes, îţi vei putea permite un şofer.

De maşina lui Greg se ocupa un garaj-service şi el o conducea cu o vervă şi o violenţă ca a şoferilor de taxi din Paris. Se uită dezaprobator la ea.

- Eşti impertinentă, fetiţo. Să lăsăm asta. De mâine, ne apucăm de treabă pentru că avem o

sumedenie de lucruri de făcut.
Şi zilele începură să se desfăşoară în nota obişnuită la agenţia lui Greg.
într-adevăr, în primele zile se ducea glonţ să ia corespondenţa, în speranţa că vreunul din plicuri avea numele ei înscris pe el. Se întorcea cu inima grea ca de plumb. Obişnuia să se întrebe dacă voia cu adevărat ca el să-i scrie. Poate cel mai bine ar fi ca totul să se termine.

Dar nu putea crede că se sfârşise totul. Desigur, îşi spunea, îi va scrie într-una din aceste zile, cerându-i înţelegere şi stabilind o nouă întâlnire. S-ar putea ca el nici să nu ştie că ea aflase despre căsătoria lui.

Şi deşi nu-i dăduse adresa ei din Londra, ştia că lucrează pentru Gregory Lovat. Ar fi fost foarte uşor să ia legătura cu ea, dacă voia s-o facă.

A trecut o săptămână. Apoi încă una. Poşta nu-i aduse nici o scrisoare. N-a ridicat niciodată receptorul ca să audă glasul lui la celălalt capăt al firului... aşa că...

Se terminase. Dacă ar fi vrut să ia legătura cu ea, ar fi făcut-o de mult. Nu era genul lui Marc să

nu obţină ceva dacă voia.

Cu inima îndurerată, acceptă faptele. în parte de dragul lui Greg şi apoi pentru ea însăşi, se cufundă din ce în ce mai adânc în rutina zilnică muncii de secretară. Cerul albastru şi soarele arzător al Rivierei dispărură ca şi când n-ar fi existat niciodată. Londra puse stăpânire din nou pe ea şi munca ei, care devenea pe zi ce trecea mai captivantă. Pentru că acum „întoarceri fericite“ începuse să intre în repetiţii şi petrecea ore întregi într-o sală întunecată cu un blocnotes pe genunchi, alături de Greg, în timp de Netta

Dupres se mişca pe scena pe jumătate luminată, dând viaţă miraculos de bine replicilor scrise de Greg.

Era fără îndoială o actriţă strălucitoare. Ca femeie însă, Dell o ura. Era ca un tigru care înghite bărbaţii în rolul pe care Greg îl scrisese pentru ea. Oare fusese ceva real în ceea ce spusese Greg când veneau de la aeroport? Sau era faptul că Netta Dupres pur şi simplu prindea orice bărbat în vraja ei?

Privind-o pe scenă, privindu-i ochii căprui arzând mocnit, părul care-i strălucea atât de puternic în lumina reflectoarelor, Dell fu frapată

brusc de un nou gând. Era mai în vârstă, mai dură şi mai deşteptă, dar în fond, acelaşi gen ca Joan Contour.

Inevitabil, gândul îi readuse amintirea celeilalte femei. Cu durere în suflet, Dell închise o clipă ochii. Zadarnic.

Pentru că putea să închidă ochii şi să nu mai vadă teatrul şi pe femeia de pe scenă, dar nu putea să şteargă cealaltă imagine atât de puternic gravată în memoria ei. Nu putea decât spera ca timpul binecuvântat s-o atenueze puţin.

„întoarceri fericite“ avu premiera în ultima săptămână a lui septembrie. Greg avea nişte emoţii

atât de puternice încât Dell îşi propuse să fie cât putea de calmă. Era desigur la fel de emoţionată în legătură cu piesa, dar triumful sau eşecul erau ale lui. Rolul ei era de sprijin, un rol mai mic. Nu visa că ziua următoare îi va aduce ceva semănând a comedie, sau ceva ca o tragedie, în propria-i viaţă.

Se întâlni mai întâi cu comedia. Gregory alesese să lucreze într-un birou obişnuit, mai luxos decât cel dinainte, totuşi, în spatele lui St. James şi ieşise să mănânce de prânz la ora unu

când se întâlni din întâmplare cu Terry Kendall. îşi dădu seama că nu era prea potrivit să spună că s-au întâlnit din întâmplare. Era evident că o aşteptase şi veni spre ea când abia păşise pe stradă.

- Dell, spuse el, punând o mână pe braţul ei şi luând-o înapoi destul de nervos.

Se uită uimită la el. într-un fel, nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată.

- Bună, Terry!

- Dell, a trebuit să te văd. Să vorbesc cu tine. Am maşina după colţ, vrei să iei masa cu mine?

Soarele era strălucitor, orbind-o după semiîntunericul din clădire şi nu-l putea vedea prea clar. în orice caz, nu pe Terry din amintirile ei. Văzu

un tip obişnuit, tânăr, care stătea alături de ea, bâlbâindu-se. Era ciudat, se gândi ea, nu-şi amintea să-l fi văzut pe Terry bâlbâindu-se vreodată. Fusese întotdeauna atât de sigur de el.

Şi mai ciudat încă, era faptul că nu simţea nici supărare, nici indignare în surpriza ei. Era lipsită de orice sentiment.

Să ia prânzul cu el?

- Nu cred că... începu ea aproape automat,

dar el o întrerupse înainte de a putea termina fraza.

- Te rog, Dell! O, bănuiesc că nu voiai să mă vezi. De aceea, m-am gândit că cel mai bine este să te iau prin surprindere. Am vrut să-ţi scriu sau să-ţi telefonez, dar m-am gândit că n-ar fi potrivit. Trebuie să vorbesc cu tine.

- De ce, Terry? Realmente nu mai avem nimic să ne spunem unul altuia, nu?

Vorbise cu blândeţe. Foarte ciudat, într-adevăr, dar era foarte uşor să fie blândă cu el. A crezut cumva că-i frânsese inima?

- E ceva ce vreau să-ţi spun. Nu vrei să mă asculţi, cel puţin?

Totul părea fără rost, dar la urma urmei, dacă voia atât de mult să stea de vorbă cu ea, de ce nu l-ar

asculta? Nu putea s-o rănească, orice putere pe care o avusese asupra ei dispăruse de mult. Ridică din umeri şi el interpretând corect tăcerea ei, o luă din nou de braţ, cu mai multă siguranţă de data asta.

Uşor amuzată, descoperi că parcase maşina într-o fundătură, după colţ. Fusese oare atât de speriat că dacă ar fi văzut-o l-ar fi evitat şi astfel

ar fi pierdut şansa de a o aborda? Nu era în firea lui Terry să manifeste atâta nervozitate.

îl privi curioasă pe când îşi croia drum pe străzile aglomerate ale West End-ului. Fusese îndrăgostită cândva de el? De acest tânăr înalt, teribil de obişnuit? Avusese cândva puterea să ajungă la inima ei? Nu-şi făcea griji că lua prânzul cu el, dar nu voia să piardă prea mult timp deoarece mai avea multe de făcut pentru Greg.

Se îndreptă direct spre ceea ce fusese restaurantul lor preferat din Soho. Era un local mic şi liniştit, unde mâncarea era excelentă şi Terry fusese întotdeauna interesat de mâncare. Chelnerul şef îi salută cu efuziune, făcându-i să înţeleagă că le simţise lipsa. Dell îi zâmbi bărbatului, murmurând că fusese plecată şi acesta îi conduse imediat la o masă discretă dintr-un colţ.

Masa lor obişnuită, ce ciudat părea totul! Şi mai ciudat să-ţi aminteşti că la această masă Terry o ceruse în căsătorie. Evident, nu era liberă din întâmplare, ci fusese rezervată. Pe masă se afla o vază cu boboci de trandafiri roz, în timp ce celelalte mese aveau gladiole galbene. Bobocii de trandafir roz, florile ei preferate. Inima ei

tresări. Marc îi trimisese boboci de trandafir roz. într-un fel, nu-i mai voia de la Terry. Făcu semn cu capul către ei în timp ce se aşezau.

- Ai fost foarte sigur de mine, nu? întrebă ea cu răceală. Masa asta, florile...

El o privi cu seriozitate.

- N-am fost niciodată mai puţin sigur în viaţa mea, recunoscu el. Dacă ai fi spus nu, masa şi florile n-ar fi contat. Dar mi-am spus că poate te conving să vii.

Ea îşi scoase mănuşile, întrebându-se dacă Terry dădea dovadă de cel mai îngrozitor prost gust în organizarea unei scene ca aceea sau dacă strategia lui era mai inteligentă decât îl credea în stare. Şi despre ce era vorba? Află în curând, deoarece Terry trecu direct la subiect, fără nici un preambul.

- Dell, nu pot să trăiesc fără tine. Am fost distrus din ziua când ne-am văzut ultima oară. Se opri, apoi începu

din nou. Te-ai simţit prost că te-am lăsat baltă, dar trebuie să ştii că am încercat să fac cum era bine pentru toţi.

îl privi cu gravitate.

- Da, Terry, ştiu, încuviinţă ea cu blândeţe.

Nu-l ura, nu-l dispreţuia şi nu-l mai condamna, aşa cum o făcuse înainte. Putea chiar înţelege punctul lui de vedere cu o claritate lipsită de ranchiună.

- Ai făcut ce trebuia. Eu am fost nerezonabilă în ziua aceea. Presupun că aşa sunt femeile, nerezonabile.

Chipul lui grav se lumină. Privirea lui se însufleţi şi întinse mâna după mâna ei.

- Atunci, totul e în ordine, draga mea? Putem lua totul de la capăt?

Dell îl privi fix. Fusese întotdeauna atât de stupid? Nu avea nici o idee despre ce-i făcuse, în ziua aceea, pe vârful Hindhead?

- Te iubesc atât de mult! A fost nevoie de săptămânile astea blestemate fără tine ca să-mi dau seama cât de mult te iubesc. Nu mă pot descurca fără tine. Cuvintele reveneau unul după altul, în înflăcărarea lui. Ne căsătorim imediat ce obţinem autorizaţie şi actele necesare.

Dell nu se sinchisi nici măcar să-şi retragă mâna. Se uita cu ochi goi la el.

- Dar, Terry, nimic nu s-a schimbat. Unchiul Eustace se află încă în închisoare şi eu îi sunt încă nepoată.

- Poate că eu m-am schimbat. Roşeaţa i se

accen- tuă. Poate că nu-mi mai fac probleme şi nu mai vreau să fiu înţelept. Tot ce ştiu este că trebuie să mă însor cu tine, oricare ar fi urmările.

Ar fi putut să râdă pentru atâta lipsă de tact. Pentru moment nu spuse nimic - un chelner îi servea şi ea aşteptă până ce acesta dispăru. Apoi zise pe un ton tăios:

- Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să mă fi schimbat?

- Ce vrei să spui? întrebă el. Pur şi simplu nu-i trecuse prin minte că se putea ca ea să fi încetat să-l iubească. O abordase cu precauţie pentru că nu ştia cât de mult îi fusese rănită mândria, că s-ar putea să refuze să-l asculte. Acum că-l ascultase, era convins că nu trebuia decât să spună limpede că vrea să se însoare cu ea şi-i va cădea în braţe. Părea aproape comic în îngâmfarea lui.

Şi totuşi, la urma urmei... Să presupunem că mă mărit cu el.

Nu putea să sufere la infinit. Dar ce-i adusese această relaţie în afară de durere?

Câţi oameni se căsătoresc din alte motive - convenienţă, câştiguri materiale sau pur şi simplu pentru că voia un cămin?

Terry era înstărit, sau cel puţin familia lui. Putea să-i ofere o viaţă foarte plăcută, foarte confortabilă. Şi, la urma urmei, erau aceiaşi oameni din timpul scurtei lor logodne, până ce nefericita întâmplare cu unchiul Eustace îi despărţise şi ea plecase pe Riviera în acea stare de spirit de nepăsare amarnică.

- Când îţi voi spune, n-o să mai fii atât de dornic să te căsătoreşti cu mine, Terry.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Ce tot vorbeşti? Ti-am spus, vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau asta mai mult decât am vrut ceva în viaţă.

- Şi eu am simţit cândva la fel, spuse ea cu tristeţe. Numai că, vezi tu, nu mai sunt aşa.

- E numai din cauză că eşti încă supărată de toată tărăşenia asta nenorocită, spuse el. Povestea aceea cu unchiul tău a fost o lovitură neplăcută pentru noi toţi, dar aproape s-a uitat. Nu te-ai schimbat realmente. Dell, o să simţi din nou la fel. O să te ajut eu!

- Nu e atât de simplu, spuse Dell, liniştită şi fermă. Vezi, cât timp am fost plecată, am întâlnit un bărbat de care m-am îndrăgostit, într-un fel,

acum ştiu, cum nu te-am iubit pe tine.

- Aşadar, asta este? Buzele i se albiră. Şi te vei căsători cu el?

Dell clătină din cap.

- Chestiunea căsătoriei nici n-a fost menţionată între noi, spuse ea şi glasul şi ochii erau brusc parcă foarte departe. De fapt, este deja căsătorit.

Figura lui Terry se lumină.

- O, înţeleg! Doar un flirt de vacanţă, şi încă unul cu un bărbat căsătorit, râse el zeflemitor. Vrei să fiu scurt, draga mea? Toată lumea ştie ce sunt flirturile de vacanţă, aşa că nu trebuie să faci o dramă din asta. Nu e genul de situaţie pe care cineva să viseze măcar să-l ia în serios.

- Nu înţelegi. Se uită la el cu un calm ciudat. Eu l-am luat în serios.

O privi scrutător, în căutarea unui răspuns. încet, în tăcere, ochii ei îi dădură răspunsul. Faţa lui se schimbă. Se întunecă, apoi se înăspri.

- Doar nu vrei să spui... izbucni el.

Cu o mână, se prinse de masă. Dell nu vorbi, dar, după o clipă, vorbi el, furios:

- Prin urmare, asta eşti. Şi am crezut că te cunosc. Am fost de fapt logodiţi, acum câteva

săptămâni. M-ai lăsat să cred că ţineai la mine, şi apoi te-ai dus direct la un bărbat pe care nu-l cunoşteai, ca o... o...

Se opri, dar Dell putea ghici cu uşurinţă cuvântul care-i venise pe buze.

Era foarte palidă, pentru izbucnirea lui de furie, dar în inima ei nu-i păsa deloc. îşi luă mănuşile şi mâinile nici măcar nu-i tremurară.

- Nu mai avem să ne spunem nimic, nu-i aşa, Terry? spuse ea cu un zâmbet slab. Ti-ai irosit timpul, şi chiar un prânz scump, pentru nimic.

El nu vorbi şi nici nu se mişcă. Dell se ridică. Se întoarse şi el şi o lăsă să plece fără să-i mai spună vreun cuvânt.

Păcat, se gândi ea cu o curioasă indiferenţă, în timp ce se urca în taxi. Ar fi fost foarte uşor să-şi ţină gura şi să accepte cererea lui în căsătorie; şi el n-ar fi ştiut niciodată.

Dacă ar fi rămas cel puţin vreo urmă din vechile ei simţăminte pentru el.

Dar cum poţi să accepţi dragostea unui bărbat ca Terry când ai cunoscut dragostea unui bărbat ca Marc?

Capitolul 5

O premieră Lovat era întotdeauna un eveniment social şi acesta nu făcea excepţie de la regulă. Oamenii se întoarseră la Londra din provincie şi din străinătate în suficientă măsură pentru a umple teatrul cu o audienţă sclipitoare de femei frumoase încărcate cu bijuterii, de bărbaţi distinşi şi elegant îmbrăcaţi. Toată lumea care reprezenta ceva se afla acolo, precum şi un număr mare de oameni care nu reprezentau nimic pe plan social.

Brenda şi Bill Everard se aflau într-o lojă cu mai mulţi prieteni. Veniseră din vacanţa lor prelungită cu o zi înainte. îi făcură veseli cu mâna Dellei, care se afla în loja lui Greg, exact în partea opusă şi se pregăteau să savureze spectacolul.

Ultimele fotolii se ocupau şi la fel la staluri. Se auzea un foşnet de programe şi zvonul conversaţiilor. Un sentiment plăcut de anticipare plutea în sală. Brenda începu să cerceteze auditoriul, căutând figuri familiare.

- Au venit şi familiile Savary şi Durrant, constată ea cu satisfacţie. Apoi glasul ei deveni brusc interesat. Bill, vezi ce văd şi eu?

- Tu ai binoclu, dar eu nu am, zise Bill placid. Cine?

- Marc Winston! Mai jos, în stal. îi dădu binoclul. în rândul trei. Abia a venit. Mă întreb dacă Dell ştie?

Bill se uită atent.

- E Winston, nu-i nici o îndoială, încuviinţă el. Mă gândesc că l-a văzut, doar nu e oarbă şi, oricum, probabil că ştia că vine...

Dell nu ştiuse. Nici măcar nu visase. Nici acum nu visa, în timp ce vorbea cu o mătuşă a lui Lovat care-i atrăsese atenţia la staluri.

- Ochii mei nu mai sunt aşa de buni ca înainte. Nu e oare ducesa de...

îndatoritoare, Dell se uită. Şi n-o văzu pe văduva plină de bijuterii pe care i-o arătase mătuşa lui Lovat, ci pe ultimul om pe care visa să-l vadă. O clipă, crezu că inima i se va opri să mai bată la vederea acelei figuri arogante.

Era singur, îndreptându-se spre un loc. Văzu strălucirea albă a dinţilor lui când trecu pe lângă genunchii unei doamne, îi văzu mâna întinzându-se după ceva ce putea să cadă din poala acesteia şi văzu zâmbetul de recunoştinţă al bătrânei doamne.

Acum se aşezase şi începuse să se uite cu atenţie în jurul lui. Capul i se întoarse şi privirea i se ridică încet spre lojă.

Dell se trase repede înapoi. Continuă să discute cu mătuşa lui Greg, inima bătându-i atât de tare încât i se părea că o să răsune în tot teatrul. în sinea ei, îi striga numele:

- Marc... Marc!

Bineînţeles, ştiuse că era posibil să-l mai vadă într-o zi, gândindu-se că se va sustrage de la o asemenea întâlnire. Dar acum că sosise momentul, îl simţea ca un şoc. încercă, pentru a se apăra, să se monteze împotriva lui.

Nu trebuia să fi venit aici în seara aceasta! Ştiuse perfect de bine că ea va fi acolo, cu Greg, ar fi trebuit să stea deoparte!

Deşi, dacă se gândea bine, de ce şi-ar fi făcut griji din cauza asta? îşi clarificase de mult relaţia în ochii lui - relaţia era sfârşită şi el nici nu se sinchisise să-i

scrie un rând sau măcar să-i telefoneze. Şi s-ar fi putut să nu ştie că e aici. în fond, era numai secretara lui Greg.

Orchestra termină uvertura. Se auzi un ultim foşnet de programe şi apoi se aşternu liniştea.

Luminile scăzură şi cortina se ridică.

Scrisese fiecare rând al piesei, unele dintre ele chiar de mai multe ori. Fusese alături de Greg în timpul repetiţiilor generale. îşi dădu seama vag că Netta Dupres era o apariţie excelentă şi realiza o foarte bună interpretare, acordând magie şi putere cuvintelor pe care Greg i le pusese în gură. Dar pentru Dell, totul era ca o ceaţă.

Se uită la creatura expresivă, frumoasă, de pe scenă şi o văzu pe Joan Contour cu chipul ei răvăşit. Se uită din nou în stal şi-l văzu pe Marc stând acolo în lumina obscură, cu ochi aţintiţi asupra Nettei Dupres. Prinse străucirea bijuteriilor, mişcarea unui program care era trecut în altă mână... şi totul dispăru; văzu, în schimb, flacăra unei lămpi răsturnate. Simţi mâna lui pe braţul ei şi degetele ei îşi amintiră de părul lui umed. Buzele ei îşi amintiră de gura lui şi glasul lui îi răsună din nou în urechi... Eşti atât de uşoară, spusese el când o luase în braţe, atât de mică şi de fragilă încât te-aş putea frânge într-o mână...

Şi deodată, îşi aminti cu amărăciune de Terry Kendall şi cuvântul care fusese pe buzele lui,

gata să-l rostească.

Uşa lojei se deschise şi Greg Lovat se strecură pe scaunul de lângă ea. Dell tremura, chinuită de durere, fără cea mai mică idee că Greg o supraveghea şi-i remarca frământarea.

- S-a întâmplat ceva, Dell? întrebă el punându-i o mână pe braţ.

- Nimic, răspunse ea. O cuprinse un val de gratitudine pentru amabilitatea lui. Nici Terry, nici Marc nu fuseseră buni cu ea, nu-i aşa? Nici unul dintre ei nu se gândise la ea! Numai la ce voiau de la ea. Treptat, deveni mai calmă şi începu să perceapă ce se întâmplă pe scenă.

Când cortina coborî la sfârşitul primului act, era deja evident că spectacolul va avea succes. Cuvinte însufleţite de apreciere se auzeau din audienţă, oamenii începuseră să se înghesuie în lojă pentru a prezenta felicitări autorului. O privire rapidă îi arătă Dellei că locul lui Marc era gol şi o panică subită îi copleşi inima. Dacă era în drum spre lojă, s-o găsească?

Nu putea da ochii cu el! Nu putea! Nu aici, cu toţi aceşti oameni care îi priveau. Nu putea să-l salute cu

răceală şi indiferenţă, ca şi când acea noapte de

pe Insula Trandafirului n-ar fi existat! Se gândea să plece, cântărind riscurile de a-l întâlni undeva pe coridoare când Greg, inconştient, veni în ajutorul ei, dându-i un bilet.Vrea să-l ducă Nettei?

Recunoscătoare, se duse în culise, căutând cabina vedetei, începând să respire mai liber. Aici, cel puţin, nu era nici un risc să dea de Marc şi putea să mai rămână o vreme, după care va înmâna biletul, iar la ridicarea cortinei să se întoarcă în loja lui Greg.

Pasul îi era aproape uşor când văzu că uşa Nettei era deschisă. Cineva tocmai fusese primit înainte ca ea să ajungă acolo.

O văzu pe Netta înaintând cu ochii strălucitori şi cu mâinile întinse spre uşă. Văzu spatele bărbatului care se îndrepta spre ea şi auzi vocea Nettei ca prin vis:

- Marc, dragul meu, ce drăguţ din partea ta! Şi ce flori splendide!

Dell rămase încremenită locului. Camerista Nettei îi zâmbi în semn de bun venit:

- O, domnişoară Harding!

îi deschise uşa mai larg. Şi atunci Netta o văzu, iar Marc se întoarse şi o văzu la rândul lui.

- Dell, vino înăuntru! o invită Netta cu un râs gutural, încântat. Cum crezi că merge? Puse o mână pe

braţul lui Marc, foarte alb în contrast cu mâna lui bronzată. Aceasta este micuţa secretară a lui Greg, Dell, proprietatea lui inestimabilă, o persoană adorabilă, dragul meu!

Dell n-o mai văzuse niciodată atât de încântată de viaţă. Desigur, spectatorii îi oferiseră o primire minunată, dar era mai mult decât atât. Acea mână posesivă pe braţul lui Marc, privirea ochilor căprui ridicată spre chipul lui...

Şi ea care fusese atât de proastă încât să creadă că o va căuta în loja lui Greg!

Urmă o scurtă tăcere. Figura lui Marc era de nepătruns, având aceeaşi privire întunecată.

- O cunosc pe domnişoara Harding, zise el în cele din urmă.

- Da, cred că ne-am întâlnit. Oare vocea ei era atât de indiferentă cum se străduia s-o facă? Iar figura la fel de liniştită şi de nepăsătoare?

Netta se uită rapid de la unul la altul.

- Ce drăguţ. Unde?

- Cred că pe Riviera, răspunse Della cu capul sus şi bărbia ridicată. Nu stau, domnişoară Dupres, Greg m-a rugat să vă aduc biletul acesta.

îi puse biletul în mâna cu unghii lungi, lăcuite, schiţă un zâmbet scurt de rămas bun şi plecă.

Aşadar, prezenţa Nettei în distribuţie îl adusese la premieră pe Marc. Şi nu putuse aştepta să cadă cortina finală ca s-o vadă.

Joan Contour, care semăna atât de mult cu Netta, o salutase ca pe ultima lui iubită, descriindu-se pe sine, cu un fel de sarcasm, drept penultima. Dell se trezi gândindu-se unde se încadra Netta Dupres pe lista cuceririlor lui Marc Winston.

Nu era genul care putea fi clasificată drept o „iubită“, nu de acest monstru înghiţitor de bărbaţi. Nu conta pentru ea nici cât o ceapă degerată faptul că Marc era căsătorit sau nu, dar o dată ce-şi va fi înfipt ghearele în el, nu l-ar mai fi lăsat atât de uşor. Marc fusese în stare s-o lase baltă pe ea, chiar şi Joan Contour, fără nici o dificultate. Netta era un alt soi de femeie şi se putea ca Marc să-şi fi întâlnit perechea.

Dell încercă să se convingă că se bucura de acest lucru, că nu era o nenorocire că, în cele din urmă, în mod definitiv şi ireversibil, totul se sfârşise între ea şi bărbatul căruia îi dăruise inima ei.

Abia a doua zi dimineaţă, în mijlocul ecourilor entuziaste privind spectacolul, se întâmplă ca Greg să-şi piardă brusc preocuparea pentru ceea ce fusese principalul lui interes şi s-o întrebe pe neaşteptate:

- Nu ai să-mi spui nimic, Dell?

întrebarea lui o găsi atât de nepregătită încât îi căzu ziarul pe care-l ţinea în mână şi se bâlbâi:

- Ce... ce să-ţi spun?
- Asta nu ştiu. Ce te frământă?
- Nimic.
- O, ba da, este ceva. Nu încerca să mă minţi, Dell. Te cunosc prea bine. Te-ai prefăcut aseară, dar ai fost ca o nălucă. Ori tu erai o nălucă, ori văzuseşi o stafie. Nu prea îmi dau seama care dintre situaţii se potriveşte. Cred că ai văzut pe cineva care te temeai că n-ai să-l mai vezi când ai refuzat să vii la petrecere.
- Ti-am spus de ce. Era adevărat. M-a durut capul îngrozitor.

El clătină dincap.

- E adevărat. Ceea ce confirmă teoria mea. De regulă, n-ai dureri de cap. Oricum, nu de genul care să te facă să arăţi ca seara trecută şi să nu mergi la petrecere.

Se uită neputincioasă la el. Ochii i se îngustaseră şi ea nu ştia ce să spună în clipa următoare sau cum să-i distragă atenţia. O cunoştea prea bine şi ochii lui vedeau mult prea multe... Fu o uşurare când telefonul sună tocmai atunci. întinse o mână şi ridică

receptorul, spunând mecanic „Biroul domnului Lovat“, conştientă că ochii lui îi cercetau încă chipul.

Era conştientă că trebuie să fi văzut schimbarea de pe faţa ei când spusese „îmi pare rău, dar aţi greţit numărul“. Era sigură că văzuse cum tremura. Puse receptorul jos, evitându-i privirea şi se întinse după ziarul pe care-l scăpase mai devreme.

- Cronica asta... începu ea, dar Greg refuză să se lase păcălit.

- Asta, zise el, nu-l va opri să telefoneze din nou, ştii?

Poate, se gândi ea, inima bătându-i nebuneşte, poate că va fi în stare să se lase păgubaş. Ridică ochii şi-i întâlni pe ai lui, încercând să arate foarte liniştită.

- Pe cine? întrebă ea, încercând să arate că e într- adevăr uimită.

- Oricine a fost şi n-ai vrut să vorbeşti cu el. N-are rost, Dell! Există un singur lucru care te putea face să arăţi ca aseară. Deşi faci efortul ăsta să mă păcăleşti, înţeleg că este vorba de un bărbat. Un bărbat care te-a rănit adânc. Nu era Terry Kendall?

- Nu, zise ea neputincioasă. Greg, nu mă întreba!

- Nu te voi întreba, dacă faci ceva pentru mine. Mâna lui se aşeză peste a ei, caldă şi reconfortantă. Du-te şi ia-ţi

şalul şi poşeta; mergem într-o plimbare la ţară. Vom studia natura şi vom găsi un restaurant unde să ne servească şuncă şi ouă şi o ceaşcă de ceai vechi şi bun!

Se uită la el cu ochii plini de lacrimi, fără să-şi dea seama ce efect aveau asupra lui.

- O, Greg, eşti prea bun cu mine...

El zâmbi bucuros.

- Aici te înşeli, fata mea. îmi trebuie şi mie puţin aer proaspăt după toate săptămânile astea. Clocesc o nouă idee şi am nevoie de aer proaspăt.

***

„îmi pare rău, dar aţi greşit numărul...“

La celălalt capăt al firului care pentru o clipă

îl conectase cu Dell, înainte ca aceasta să întrerupă legătura, Marc Winston se uită la receptorul tăcut din mâna sa şi apoi, foarte încet, îl puse la loc în furcă.

După o oră, se afla la fereastra salonului exotic, alb ca laptele, al Nettei Dupres, privind în parc, în timp ce aceasta îi studia spatele cu o expresie enigmatică.

- Aşadar, zise ea într-un târziu doreşti divorţul, nu-i aşa, Marc?

- Da, îl vreau, răspunse el scurt.

Ea se aruncase pe divanul imens, într-o pijama de culoarea jadului. întinse mâna după o cutiuţă de argint şi se servi cu o ţigară.

- Foarte interesant. Presupun că astfel se explică apariţia ta din seara trecută, felicitările tale şi toate acele flori. Este o parte din procesul de apropiere interesată de mine.

- Mă rog.

- Nu-i prea flatant, replică ea. Şi m-am gândit, de fapt...

El se întoarse, plictisit.

- Nu e nevoie să joci teatru în favoarea mea, Netta. A trebuit să te văd, aşa că... ridică din umeri... De fapt, îţi urez mult succes în noua

piesă a lui Lovat şi câteva flori nu strică. Dar ştii foarte bine că am terminat-o de ani de zile şi nu e cazul să te prefaci că eşti surprinsă că vreau să-ţi redau libertatea. La urma urmei, aş fi putut să cer divorţul oricând în ultimii opt ani.
Veni şi se postă la capătul divanului. Ea se uită la el cu ochi de tigroaică, adormiţi şi ispititori.
- Au trecut opt ani? Suntem un cuplu foarte vechi, nu? Şi destul de subit. De ce acum?
- Există un singur motiv, nu? M-am îndrăgostit. Vreau să-i cer să se mărite cu mine.

- Trebuie să fie căsătorie? Cine e, Marc? Buzele ei schiţară un zâmbet batjocoritor. Să nu spui că e micuţa Harding! M-am gândit aseară că e ceva între voi, dar n-a părut prea prietenoasă. Eşti sigur că vrea să se căsătorească cu tine?

O voce rece, controlată, răsuna înnebunitor în urechile lui Marc: îmi pare rău, dar aţi greşit numărul! Şi pentru o clipă, în ochii lui se citi nesiguranţa. Ştia cine fusese. Răspunse sec:

- Nu, nu sunt sigur deloc. Dar trebuie să fiu liber înainte de a afla...

Nettei îi fluturară genele...

- Asta sună de-a dreptul ca în vremurile apuse, cu totul demodat, zise ea. Să zicem că

sunt de acord, pe ce baze propui să acţionăm?

El se uită la ea, speranţa prinzând viaţă. Va fi oare rezonabilă?

- Părăsire de domiciliu, nepotrivire de caracter, purtare crudă, orice doreşti, sugeră el indiferent. Ce contează?

- Poate că nu contează pentru tine, zise ea, dar nu sunt interesată să-mi câştig libertatea. Şi realmente, ştii, nu pot să-mi împac conştiinţa cu aşa ceva.

El o privi cu un simţământ de frustrare, simţind că-şi pierde speranţa. Netta să vorbească despre împăcarea conştiinţei!

- Nu pot pretinde că m-ai părăsit, zise ea pe acelaşi ton batjocoritor. în primul rând, pentru că nu e flatant pentru mine. în al doilea rând, n-ar fi adevărat, nu-i aşa, dragul meu? Am căzut de acord să ne ducem viaţa în mod separat. Şi deşi cred că ai putea fi crud dacă ai vrea, n-ai fost niciodată crud cu mine. Ai fost plictisit, dacă e s-o spunem pe şleau. Destul de curios, eşti singurul bărbat pe care l-am plictisit vreodată! Desigur, continuă ea, mai există incompatibilitatea. Sau poate asta nu e suficient în ţara asta? Nu mă prea pricep la subiectul ăsta

- este oribil de demodat din partea mea, nu? Trebuie să luăm în considerare demenţa. Trebuie să fii puţin nebun dacă eşti atât de îmbrobodit de micuţa secretată a lui Greg. N-ai vrut să te căsătoreşti cu nici una din celelalte.

Îl văzu că se îndepărtează din nou spre fereastră şi ochii i se îngustară.

- N-au fost altele.

- O, dragul meu! spuse el pe un ton de reproş, doar nu pretinzi că eşti un sfânt, nu? Nu este câtuşi de puţin stilul tău. în plus, am auzit destule poveşti.

- Nu-mi pasă câte poveşti ai auzit. Sunt o mulţime de oameni gata să le lanseze. E adevărat că mi-am cam făcut de cap - aşa se întâmplă când eşti singur, dar pot să spun că n-am făcut nimănui rău.

Ea îşi înclină capul.

- Nu sună prea infatuat, prea pedant?

- S-ar putea. Deşi n-am fost acuzat de asta înainte. Poţi să ai un fel de cod, fără să fii infatuat sau un sfânt. Şi cel pe care-l am eu, l-am respectat. Am învăţat destule despre femei de la tine, Netta şi cele mai multe dintre cele pe care le-am întâlnit erau ahtiate să facă o afacere mai

bună decât ce aveau de oferit.

Se gândi la creaturile frumoase care s-au perindat prin viaţa lui în acei ani de singurătate. Femei frumoase, cu ochii strălucitori, guri dornice şi mâini avide, gata să apuce ce le cădea în gheare. Şi se gândi la o tânără care dăruise totul fără să se gândească la nici un profit.

- Acum este ceva cu totul deosebit, zise el, revenit lângă ea. Trebuie să mă crezi, Netta.

Ea făcu o grimasă batjocoritoare.

- Deosebit? rânji ea. Ce bărbat nu jură la fel la începutul oricărei noi legături?

- Nu este o legătură. E... glasul lui se opri o clipă si continuă cu convingere: este lucrul cel mai real care mi s-a întâmplat vreodată.

Nu putea să refuze! Doar nu-l voia! Nu putea să facă pe câinele grădinarului, „nici mie, nici ţie“! Ea stinse ţigara si se întinse după alta, spunând leneş:

- Ai putea să-mi faci un compliment cel puţin. Sigurul lucru real care ţi s-a întâmplat!

Marc se uită la ea.

- Mai degrabă sunt sincer cu tine, zise el cu o blândeţe ciudată, fără să se gândească la nechibzuinţa cuvintelor lui.

Un minut întreg în cameră domni tăcerea, în timp

ce el aştepta plin de speranţă. Sclipirea de tigroaică se aprinse din nou în ochii ei. Aproape putea să vadă cum îsi scoate ghearele si inima lui se strânse.

- Nu cred că sunt interesată într-un divorţ, zise ea. Dacă ţine la căsătorie, mă tem că ai pierdut-o, bietul meu Marc!

Capitolul 6

Vara trecuse, dar vremea continua să fie minunată la sfârşitul lui octombrie. Brenda şi Bill aveau o casă splendidă în Surrey, trei conace legate între ele, şi Brenda, luând într-o zi prânzul cu Dell în oraş, o invită la ei în weekendul următor.

- Mi-ar face plăcere, zise Dell. Brenda era o persoană atât de drăguţă şi de amabilă. Niciodată cuvintele „Ti-am spus eu“ nu i se auzeau de pe buze. Niciodată nu se referise la acele zile când se aflau la St. Simon şi când o prevenise în zadar pe Dell în privinţa lui Marc Winston.

Avea atâta dreptate şi eu am fost o proastă şi o nebună, se gândea Dell cu amărăciune. După ce încercase să ia legătura cu ea, Marc nu mai făcuse nici o încercare în ceea ce o privea. Şi

aflase, pentru că

lumea teatrală a Londrei este un mediu în care se bârfeşte şi bârfa circulă foarte repede, că Marc se văzuse foarte des cu Netta Dupres.

- Minunat! zise Brenda, l-am invitat şi pe Greg şi te va aduce cu maşina vineri. Se uită la Dell peste marginea ceştii de cafea, cercetând-o cu atenţie. Cred că este un caz, nu, Dell?

- Cine este un caz?

- Lovat. Sau nu ţi-a pătruns în ţeasta ta cea mică şi tare că este extrem de atent pentru un patron? De ce crezi că te târăşte întotdeauna pe unde se duce?

Dell rămase tăcută, conştientă că era ceva în spusele Brendei.

Era adevărat că, din ziua când o dusese să mănânce şuncă cu ouă la umbra unui stejar noduros din Sussex, Greg îşi făcuse obiceiul s-o ia cu el în cea mai mare parte a timpului. Dar o făcuse atât de discret, într-un mod atât de firesc, încât până în acel moment nu-şi dăduse seama cât de mult fuseseră împreună. Cât de multe ore, în afara celor aşa-zise de program, le petreceau unul în compania celuilalt.

Spuse, puţin în defensivă:

- îi place să stea de vorbă cu mine, nu despre mine, despre munca lui, ştii...

- Atunci, pentru ce sunt orele de program? Nu discută despre munca lui?

- O face, bineînţeles, dar Greg este un fel de geniu, ştii, şi geniile sunt fiinţe temperamentale. Clocoteşte de idei tot timpul.

- Prostii, zise Brenda sec. L-am auzit de mai multe ori spunând că se mândreşte că poate face muncă de rutină la fel de bine ca un agent de schimb, un contabil, sau oricine altcineva. încerci să-mi spui că nu discutaţi nimic altceva decât despre munca lui?

- Ei da, nu tocmai, dar... Gândindu-se bine, îşi dădea seama cât de puţin discuta Greg despre munca lui în afara biroului său.

- M-am gândit eu că aşa stau lucrurile, zise Brenda calmă. Trebuie să-ţi dai seama de faptul că e îndrăgostit de tine.

- O, nu! protestă repede Dell. Dar roşi repede şi apoi sângele i se scurse din obraji. Era absurd, era de-a dreptul ridicol, dar Brenda era hotărâtă să insinueze o poveste de dragoste.

- O, da, este îndrăgostit, insistă Brenda. Şi dacă mă întrebi pe mine, este un tip de calitate

şi ai fi nebună să nu pui mâna pe el. Doar nu te gândeşti la nenorocitul ăla de Marc Winston?

- Nu, zise Dell repede, cu vehemenţă.

Prea repede şi cu prea multă vehemenţă.

Căci încercase în zadar să şi-l scoată din minte şi să-l urască... dar ştia cu o certitudine stranie că Marc era stăpân şi va fi stăpân pe inima ei.

în zilele următoare, se gândi la Greg şi la cuvintele Brendei şi-şi spuse cu convingere că Brenda se înşela.

Sigur, Greg era un drăguţ şi ea ţinea prea mult la el. Manifestase întotdeauna un interes patern, sau mai bine zis de frate mai mare, în ceea ce o privea. Dar nu voia să fie fie îndrăgostit de ea.

Nu voia ca nimeni, niciodată, să fie îndrăgostit de ea, pentru că nu simţea nimic pentru ei.

Cu această conversaţie în minte, fusese puţin mai atentă cu Greg, dar sentimentul trecu repede. Era pur şi simplu acelaşi ca întotdeauna, exuberant, vorbăreţ, amabil. Nu era nici cea mai mică urmă de altceva, din câte îşi putea da

seama, pentru a justifica sugestia Brendei.

Se urcă în maşină cu el în după-amiaza zilei de vineri, simţindu-se la fel de bine cu el cum se simţise întotdeauna. Lăsându-l să vorbească la nesfârşit şi neacordând atenţie spuselor lui, se gândea cât de

norocoasă era să meargă cu maşina în Surrey pentru un weekend plăcut, într-o companie atât de agreabilă. Greg râse când maşina se clătină uşor şi frână brusc, exclamând:

- Fir-ar să fie!

- E vreun necaz? întrebă ea.

O privi o clipă înainte de a coborî.

- Sufletul meu profetic şi mişcarea roţilor îmi spune că avem o pană de cauciuc.

Şi avea dreptate. Stătu un moment uitându-se la volan după care, cu un aer de suferinţă, îşi scoase sacoul şi-l împături, punându-l pe scaunul şoferului.

- Asta e întotdeauna o treabă murdară, se plânse el. Aş aştepta un suflet caritabil să mă ajute, dar nu cred că apare vreunul. îmi blestem pasiunea pentru drumurile care nu sunt trecute pe hartă. în viitor, nu mă mai abat de la autostradă. Vino, te rog şi dă-mi o mână de ajutor.

Era caracteristic pentru Greg să-i ceară ajutorul. Ca să fie sinceră, nu credea că-i poate fi de prea mult ajutor; doar să stea aproape şi să ţină piuliţele roţilor sau să-i dea o cheie când avea nevoie. Cu o serie întreagă de blesteme şi multe bombăneli, schimbă roata, coborî cricul şi puse roata schimbată în portbagaj.

- N-a fost rău, spuse el, pentru cineva care nu este un om de acţiune. Ei, Dell, ce spui?

Se uită la el, constatând că era ciufulit şi avea puţină culoare în obraji.

- Foarte bine, fu ea de acord. Dar trebuie să remarci că am fost un tovarăş de nădejde pentru mecanic.

El se uită la ea zâmbindu-i deschis. Apoi, zâmbetul îi pieri şi deveni foarte serios.

- Ai fi tovarăşă mai bună pentru un dramaturg, zise el. Ce spui despre asta, Dell?

Luată complet prin surprindere, Dell nu putu decât să se uite lung la el.

Prin urmare, Brenda avusese dreptate; Brenda, îi trecu subit prin minte, ştia mai bine decât ea ce urma să se întâmple şi o prevenise atât de des. Panica pe care o simţi i se reflectă în ochi când bângui:

- O, Greg, nu...

Ca şi când şi-ar fi dat seama ce simţea, recăzu pentru o clipă în obişnuita lui bufonerie.

- Sunt respingător în ochii tăi? Saşiu, cu platfus, cocoşat...

- O, Greg nu face pe prostul... O făcuse să râdă, în ciuda senzaţiei de sufocare pe care o simţea undeva în gât. Fii serios...

- Sunt serios. Aruncă o cheie pe bancheta din spate, îi luă mâinile şi, după privirea lui, înţelese că era serios. Dell, a sosit timpul ca cineva să aibă grijă de tine. M-am tot gândit la asta, de câtva timp. Ştiu că eşti o fată atrăgătoare, că aş putea să am grijă de tine, că... Scrisese sute de scene de dragoste, dar când era vorba de a lui, descoperi că era imposibil să fie elocvent.

- Şi că se întâmplă să ţin foarte mult la tine... Culorile nebuloase ale toamnei se estompară în faţa ochilor ei şi nu făcu nici un efort să-şi retragă mâinile. Era atât de blând, atât de bun. Atât de înţelegător. Spuse încet:

- Greg, cred că e ceva ce aş vrea să-ţi spun.

El dădu din cap imediat.

- Am sperat că s-ar putea să simţi astfel, spuse el. Am aşteptat lucrul ăsta câtva timp. Vreau să simţi că sunt persoana căreia poţi să te

destăinui.

Astfel că îi spuse pe scurt tot ce era de spus. Nu se mai uită la el ci la şoseaua întortocheată, astfel că nu văzu licărirea de durere care apăruse în ochii lui. Când termină de vorbit, oftă.

- Ai avut dreptate în legătură cu telefonul de acum câteva zile. Era Marc pe fir. M-a durut teribil să-l întrerup...

- M-am gândit că era un bărbat, zise Greg liniştit.

- Dar ştii, încă îl iubesc. Mă dispreţuiesc din cauza asta, pentru că nu mă pot elibera, dar nu pot. Râse scurt. Poate că voi reuşi cândva să-mi revin. Până atunci, însă, nu pot să mă căsătoresc cu tine sau cu altcineva, Greg.

- Nu, zise el. Nu, dar pot să sper. Şi când îţi vei reveni, o să-mi spui, nu?

- îţi voi spune, sigur îţi voi spune, zise ea cu convingere, urându-şi inima trădătoare care rămânea credincioasă lui Marc. De ce nu-i putea oferi lui Greg iubirea pe care o irosise atât de nebuneşte pentru Marc?

El o sărută cu multă delicateţe şi Dell ar fi vrut să plângă pentru că era atât de bun şi de înţelegător, pentru că o iubea atât de mult şi pentru că, deşi s-ar putea să se elibereze într-o zi

de sentimentele faţă de Marc, ştia că nu-l va putea iubi pe Greg la fel de mult.

Greg îşi îmbrăca sacoul, se aşeză din nou la volan şi continuară drumul ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ajunseră la casa Brendei puţin mai târziu decât fusese programat.

Brenda avea în mod surprinzător un mesaj pentru Greg.

- Cineva a sunat de la Londra după tine, spuse ea. N-a lăsat nici un nume sau vreun mesaj anume, numai să te rog să suni. Telefonul este în biroul lui Bill, vei găsi numărul scris pe blocnotesul lui.

Greg se uită încruntat la ea.

- Dacă e vipera de Netta Dupres...

Brenda râse.

- Nu era vocea unei femei la telefon, zise ea liniştitor. Greg ridică din umeri şi se duse să afle despre ce era vorba.

Brenda o conduse pe Dell la etaj. Avea o curiozitate nestăpânită în privire. Fuseseră atât de puţin împreună în ultimul timp şi pe faţa Dellei se citea ceva care-i dădea de gândit. Cu multă discreţie şi cu înţelepciunea sa obişnuită, se abţinu să pună întrebări. Dacă era ceva de

spus, Dell îi va spune, mai devreme sau mai târziu. între timp, era bine să nu se amestece. Deşi nu exista nici un motiv să nu-i lase o portiţă lui Dell, s-o folosească şi să se destăinuie.

- Aţi călătorit bine? întrebă ea, destul de indiferentă, în timp ce Dell îşi puse valiza jos în dormitorul frumos pe care i-l destinase. Dell dădu din cap.

- Minunat. Am avut o pană de cauciuc, care ne-a ţinut atâta timp, dar în rest totul a fost perfect.

Brenda îşi ascunse dezamăgirea. Poate, se gândi ea, aş fi mai bine să-i de a lui Greg un imbold, poate că avea nevoie de o încurajare. Oricum, weekendul trebuia să ofere o mulţime de ocazii. Simţi o adâncă insatisfacţie când Greg reveni de la telefon şi spuse că trebuie să se întorcă neîntârziat în Londra.

- Imediat? Ce păcat, Greg! zise ea profund mâhnită, coborând la parter cu Dell.

- îmi pare rău, îşi ceru el scuze, dar nimeni nu mă poate ajuta. S-a întâmplat ceva de care trebuie să mă ocup personal şi imediat...

- Ce este Greg? Nu vrei să vin şi eu? întrebă Dell.

Se uită la ea cu figura lui de clovn şi-şi puse

mâna
un moment pe braţul ei.

- Nu, fetiţo. E ceva de care trebuie să mă ocup numai eu. O strânse uşor de braţ şi apoi îi dădu drumul. Stai aici şi distrează-te. încerc să mă întorc la cină dar, dacă nu ajung, dau de veste.

Ridică o mână în semn de rămas bun şi plecă spre maşină. Dell îl urmări cu privirea, puţin jenată.

- E ciudat, zise ea încet. Nu e genul lui Greg să fie atât de necomunicativ. Mă întreb cine o fi fost şi de ce are nevoie atât de urgent de el.

Breda pufni, iritată.

- Cred că o să aflăm. între timp, Bill e în grădină. Vrei să te duci să arunci o privire sau doreşti mai curând o ceaşcă de ceai?

Băură ceaiul, apoi merseră la Bill în grădină, unde acesta începuse să pregătească locul pentru iarnă, folosind foarfecele de flori pentru a tăia trandafirii cu pricepere şi entuziasm. Brenda se întoarse apoi în casă, să se ocupe de cină. Dar Dell rămase în grădină, strângând resturile tăiate şi făcându-le grămadă pentru a li se da foc.

- O să le ardem mâine, zise Bill mulţumit. Mulţumesc, Dell, eşti o femeie foarte harnică!

Nu era rău. Mai devreme îl ajutase pe Greg, acum pe Bill. Dacă cel puţin ar fi putut să-i spună „da“ lui Greg, fără rezerve şi îndoieli!

Dar, la urma urmei, de ce să spună „da“?

Greg ştia. îi spusese totul şi el înţelesese. Nu era scandalizat, aşa cum fusese Terry. Era înţelegător şi bun şi dacă ar fi spus „da“, nu l-ar fi înşelat, pentru că îi spusese totul. Cu toată comportarea lui aparent prostească, ar fi fost un sprijin de nădejde, pentru restul zilelor ei.

înainte de cină, luară o băutură în salon, când o maşină trase la scară.

Aşadar, Greg se întorsese în cele din urmă, se gândi Dell cu un amestec de plăcere şi panică.

Se hotărâse să-i spună, înainte de a se întoarce la Londra că dacă o voia cu adevărat, nu trebuia să aştepte să se vindece de dragostea ei pentru Marc.

în definitiv, îi va fi mai uşor să-l alunge pe Marc din mintea ei cu ajutorul lui Greg, nu?

Brenda, care ajunsese la aceeaşi concluzie zise veselă:

- Ce minunat! Greg s-a întors, totuşi... şi se duse la fereastră. Dar vocea ei se schimbă brusc. Nu este Greg. Este altcineva. Nu lipsesc decât o clipă.

Ieşi din salon în grabă. Ochii Dellei o urmăriră, puţini curioşi. Cineva care nu era bine venit, mai mult ca sigur, se gândi ea şi se cufundă mai bine în fotoliu, nesigură dacă era dezamăgită sau uşurată. Apoi, auzi glasul unui bărbat.

- Bună, Brenda. Cred că Dell este aici. Pot s-o văd?

Era Marc.

Dell rămase înlemnită în fotoliu, ascultând.

Brenda zise:

- Mă tem că nu poate... A ieşit...

Chiar aşa. Tot ce avea de făcut era să stea liniştită acolo şi să-l lase să plece. Şi când se va anunţa logodna ei cu Greg, va şti că totul s-a terminat în ceea ce o privea. Că nu putea s-o mai ia înapoi.

Fără îndoială, se va consola cu Netta Dupres...

Dar, în timp ce se gândea la toate acestea, se ridică în picioare. Inima îi bătea nebuneşte, însă chipul îi era liniştit şi calm.

Nu era o soluţie şi se ascundă după Greg. Nu şi-l va putea scoate niciodată din minte pe Marc fără să-l vadă şi să i-o spună în faţă. Ieşi pe hol, unde Brenda îi barase calea lui Marc şi spuse cu răceală.

- Am auzit bine, că cineva a întrebat de

mine? A, Marc! Marc Winston. Cred că visez!

- Trebuie să vorbesc cu tine, Dell.

în acel moment, Brenda se întoarse şi exclamă:

- A, draga mea, nu ştiam că te-ai întors!

- O, da, am fost în spatele casei câtva timp. Vino, Marc! Nu ai nimic împotrivă, Brenda, nu?

Fermecătoarea doamnă Everard era recunoscută pentru tactul şi curtoazia ei. Cu toate acestea, glasul ei era tăios şi ostil când zise, cu o ridicare din umeri:

- Ba da, am, dar nu cred că are vreo importanţă. Poţi să te duci în biroul lui Bill.

Deschise uşa larg şi-i conduse la biroul lui Bill. Trânti uşa şi apoi se întrebă dacă n-ar fi făcut mai bine s-o fi lăsat deschisă.

Dell se duse şi se aşeză în fotoliul preferat al lui Bill. îi zâmbi deschis lui Marc.

- Amabil din partea ta să mă cauţi. Cum ai ştiut că sunt aici? Nu pentru că ar conta, dar ştiu că ai fi bucuros să-mi urezi noroc...

Ştia acum de ce vrusese să-l vadă. Voia să vadă dacă noutăţile ei îl vor răni - măcar puţin - aşa cum o rănise el. Voia să-i arunce vestea în faţă şi să-i arate că nu mai conta deloc pentru ea.

- Pentru că tocmai m-am logodit. Mă mărit cu Greg Lovat, dramaturgul. Cred că ţi-am spus

că lucrez pentru el. Desigur, Netta Dupres ne-a făcut cunoştinţă la premieră, când ţinea mâna pe braţul tău şi când ai spus că da, o cunoşteai pe domnişoara Harding.
El nu spuse nimic. Stătea numai şi se uita la ea; inima Dellei începu să bată mai tare şi simţi că-i tremură genunchii. De ce nu spunea nimic şi apoi să plece?
- Ei bine, nu-mi urezi fericire?
Evident, n-avea intenţia. Părea că nu ia în seamă vestea ei, pe care i-o transmisese atât de sfidător. în schimb, puse o întrebare care Dellei i se păru irelevantă:
- Dell, cum crezi că am ştiut unde să te găsesc?
Ea clipi din ochi, nedumerită:
- Ca să fiu sinceră, nici nu m-am gândit la asta. Are vreo importanţă?
El dădu afirmativ din cap.

- Da, cred că da. Şi cred că vei fi de acord cu mine când îţi voi spune că Lovat m-a trimis.

îl privi neîncrezătoare. Greg îl trimisese? Greg nu i-ar face aşa ceva niciodată!

- Nu te cred, îi spuse ea, conştientă că începuse să tremure. Şi cred că ai face bine să pleci acum, dacă nu ai nimic împotrivă. Nu mai am ce să-ţi spun... Şi nu pot să mai suport să fiu

singură cu tine, să te văd privindu-mă astfel, amintindu-mi de tot ce a fost între noi.

Se ridică în picioare, se duse la uşă şi o deschise larg. Se uită la el, aşteptând să plece din casă şi din viaţa ei pentru totdeauna.

Pentru că aceasta era ultima oară când îl mai vedea, îşi spuse ea. Dacă nu-l va mai vedea niciodată, s-ar putea să fie capabilă să nu se mai gândească la el. Dar fusese o greşeală să-l vadă acum. în ciuda tuturor lucrurilor, a Joanei Coutour, a Nettei Dupres şi a ascunderii căsătoriei lui, era încă îndrăgostită de el. Profund, nebuneşte. Dar, slavă Domnului şi mulţumită lui Greg, el nu va şti niciodată.

Marc înaintă spre ea şi Dell, cu inima-i bătându-i puternic la apropierea lui, aşteptă să iasă pe uşă şi din viaţa ei. în schimb, el închise uşa, se aşeză cu spatele lipit de ea, privind-o cu nişte ochi scrutători.

- Am spus să pleci! Dell respira greu şi tremura neputincioasă. El clătină încet din cap.

- îmi pare rău, dar am venit să te văd şi am foarte multe lucruri să-ţi spun.

- Nu poate fi nimic din ceea ce aş vrea să aud, ripostă ea.

- Poate că nu. Dar o să asculţi ce am să-ţi

spun. Apoi, dacă vrei, am să plec. Dar ai fugit de mine în seara aceea, la teatru. Am încercat să te găsesc după aceea, dar plecaseşi. Am încercat să-ţi telefonez, dar n-ai vrut să vorbeşti cu mine. De data asta...

- De data asta, nu trebuie decât să ţip şi Bill va...

- Va veni în goană să mă arunce afară. Fără îndoială, dar vrei într-adevăr să-l pui pe Bill într-o asemenea situaţie stânjenitoare? în definitiv, nu cer prea mult, Dell. Zece minute din timpul tău...

Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi Dell îşi mută privirea. N-avea nici un rost. Nu putea să-i ţină piept. Se retrase spre fotoliu şi se aşeză din nou; trebuia s-o facă, pentru că avea senzaţia că o să se prăbuşească. îşi ridică bărbia într-un gest sfidător.

- în ordine, spuse ea. Dar îţi pierzi timpul. înţelegi, ştiu...

- Că sunt căsătorit? Clătină grav din cap. Da, ştiu că Joan Contour ţi-a spus. Am fost un prost că i-am spus, dar nu mi-a trecut prin minte că îţi va comunica şi ţie, dar trebuia oricum să scap de ea.

- Dar n-aveai de gând să scapi de mine, cel

puţin nu încă... Deşi nu ţi-ai făcut griji când ai descoperit că am plecat, nu?

îşi aminti toate acele zile nenorocite când aşteptase ca el să-i scrie sau să-i telefoneze...

- Am sunat de la Nisa la tine la hotel şi am aflat că plecaseşi, iar Brenda a refuzat să-mi dea adresa ta. Biata mea mătuşă a mai zăcut aproape încă o săptămână. Nu puteam s-o părăsesc. Am crezut că mi-ai scris şi după aceea m-am întors la St. Simon şi am văzut-o din nou pe Joan Contour şi mi-a spus ce făcuse.

- Spune-mi adevărul, spuse Dell cu amărăciune. Nu negi că eşti căsătorit, nu-i aşa?

El clătină din cap în semn de negaţie, şi până când văzu această mişcare, Dell nu-şi dăduse seama cu câtă încordare sperase ca el să nege acest lucru.

- Nu, răspunse el cu greutate. De fapt, am încercat să-ţi spun zile la rând, săptămâni, dar am fost un laş. Mi-era teamă să nu te pierd.

în cameră se lăsă tăcerea. îi era teamă să n-o piardă. Prin urmare, ţinea la ea. îi păsa, aşadar. Dar acum era cu Netta Dupres.

- M-am căsătorit acum opt ani. Eram prea tânăr ca să ştiu prea multe despre femei şi tata

mi-a dat mult prea mulţi bani. Am trăit împreună exact şase luni şi apoi ne-am despărţit. Nici unul dintre noi nu era interesat într-un divorţ, dar am decis că mariajul nostru era depăşit. Ea avea o carieră de urmat. Eram sigur că nu mai vreau să mă recăsătoresc. Şi chiar n-am mai vrut până te-am întâlnit pe tine.

Dar se consolase destul de repede, după ce o pierduse? N-are rost, se gândi ea. M-am întors la Londra înainte ca el să se plictisească de mine, pentru că nu era interesat de mine. Nimic nu s-a schimbat, într-adevăr. El e încă însurat. Şi... mai era Greg.

îi evita privirea şi nu putea să vadă chemarea disperată din ochii lui. Dacă Dell ar spune ceva, ceva care să-i dea speranţă că mai avea o şansă. Continuă, cu efort:

- Când m-am întors în Anglia, m-am dus s-o văd imediat pe Netta şi i-am spus că doresc să-mi recapăt libertatea. Acum, a fost de acord...

- Ce drăguţ! spuse Dell politicoasă. Parcă era o păpuşă care vorbea, fără să înţeleagă. Apoi, dintr-o dată, genele îi tresăriră şi se întoarse brusc spre el.

- Ai spus Netta!

- Da.

- Netta Dupres?

- Da. M-am gândit că n-are rost să vin la tine până nu este de acord cu divorţul, dar acum, ei bine, piesa asta a lui Greg este un succes, este captivată de perspectiva de a merge la New York, şi se teme să nu piardă biletul de avion şi deplasarea. De aceea, m-a sunat în dimineaţa asta şi mi-a spus că începe procesul de divorţ pentru părăsire de domiciliu şi am ştiut că nu mai am timp de pierdut, că trebuia să vin. M-am dus la biroul lui Lovat, dar nu erai acolo şi mi-au spus că a plecat în weekend. Am primit numărul de telefon de aici şi l-am sunat. Când a aflat ce am de gând, a spus că vine să mă vadă.

Şi Greg nu-i spusese o vorbă...

- Am discutat cum stau lucrurile. Şi el a spus că este mai bine să vin să te văd. Mi-a dat plicul ăsta pentru tine.

Se uită la plicul care purta numele ei pe el, cu scrisul mărunt, ilizibil, al lui Greg, care spusese că numai ea poate să-l descifreze. îl deschise şi scoase o foaie de hârtie din el.

„Am promis că trimit vorbă dacă nu ajung înapoi la cină. Am descoperit că nu pot, aşa stau lucrurile. Dumnezeu să te binecuvânteze, Dell, şi

să fii foarte fericită. Voi fi naşul primului tău copil, dacă-mi permiţi. La o reflecţie profundă, se pare că asta este soluţia cea mai potrivită.
Al tău, Greg“

Nu ştia de ce, dar îi veni să plângă, deşi în adâncul inimii ştia. Plângea pentru Greg, care o iubea cum puţini bărbaţi erau în stare să iubească, Greg care se gândise mai întâi la fericirea ei în loc să se gândească la a lui. Timp de o clipă, nu se putu uita la Marc şi apoi îşi dădu seama că stătea în genunchi lângă ea. Marc, arogantul Marc, în genunchi...

- Aşa că acum ştii totul, spuse el, şi cele zece minute ale mele s-au sfârşit. Vrei să mă mai trimiţi la plimbare?

Dell nu-şi putea găsi cuvintele. El interpretă greşit tăcerea ei şi văzu că se schimbă la faţă.

- E prea târziu, nu? Nu poţi să mă ierţi? Nu plânge, scumpa mea, voi pleca...
Se întoarse, dar ea îl prinse de mână, cu nerăbdare.

- Nu, îi zise ea. Nu...

Se răsuci să se uite la ea, numai o clipă, apoi o luă în braţe.

- Dumnezeule, zise el, am crezut că te-am pierdut.

O ridică din fotoliu şi îşi aminti brusc de acel moment când erau în cabană pe Insula Trandafirului... vocea lui... „Eşti atât de uşoară, atât de mică şi de fragilă că te-aş putea frânge într-o mână...“ Acum o frângea din nou în braţe şi ea se simţea în rai.

Disperat, Marc îi căută gura şi i-o găsi.

- Eşti a mea, murmură el, nimeni şi nimic din toată lumea nu te va mai putea lua de la mine. Ştii asta, nu, Dell? Ştii că din primul moment când ne-am întâlnit am simţit că ne aparţinem?

Ea se uită în ochii lui, în adâncimile lor ca nişte pete cenuşii, cu irizaţii verzui de ape care se închideau asupra ei, înecând-o în elanul pasiunii lui. îi aparţinea. îi aparţinuse de la începutul începuturilor şi trebuia să-i aparţină până la sfârşitul timpului.

- Da, răspunse ea ascultătoare, ştiu!

Era încă în braţele lui când Brenda deschise uşa. Ea îşi reţinuse curiozitatea cu greutate, până nu se mai putuse stăpâni. Se uită la ei şi i se tăie respiraţia.

- O!

Nervozitatea ei era elocventă. Dell se întoarse să se uite la ea şi chipul îi radia.

- O să ne căsătorim, la primăvară...

- Adevărat? întrebă slab Brenda. E atât de neaşteptat! Nu cred că vreunul din voi vrea să dea vreo explicaţie?

O făcuseră între ei, bâlbâindu-se puţin, sfioşi ca doi copii. Figura severă a Brendei se îmblânzi. Ochii ei se îmbunară când îl privi pe Marc.

- Ei bine, am avertizat-o pe Dell împotriva ta din prima clipă, dar am crezut că nu va ieşi bine. îi zâmbi deschis lui Marc. Presupun că rămâi la cină. Era prevăzut pui fript, dar acum e pui rece sau pui reîncălzit, dar nu cred că vreunuia dintre voi îi va păsa.

Ieşi râzând, strigându-l pe Bill. într-un fel, îi datora totul Brendei şi nu va uita niciodată acest lucru.

Şi totuşi, în secunda următoare uitase de Brenda şi de orice era în lume, cu excepţia lui Marc. Braţele lui o strânseră din nou cu putere, sărutând-o cu pasiune.

Sfârşit